

JAYSEA LYNN

PŘELOŽILA
KATEŘINA CARDOVÁ

KRÁSKA
NA
VĚČNOSTI

KRÁSKA NA VĚČNOSTI

Copyright © 2024 by Jaysea Lynn Williams
Previously published in 2024 by Jaysea Lynn Williams
All Rights Reserved.
Published by arrangement with the original publisher, Saga Press,
an Imprint of Simon & Schuster LLC

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Cardová, 2026
Cover © Story Wrappers, 2026
Maps © Jamie Noble Frier, The Noble Artist, 2026
Illustrations © Annalise Jensen, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7127-1 (pdf)

JAYSEA LYNN

KRÁSKA
NA
VĚČNOSTI

PEKELNÉ KRÁSKY

1

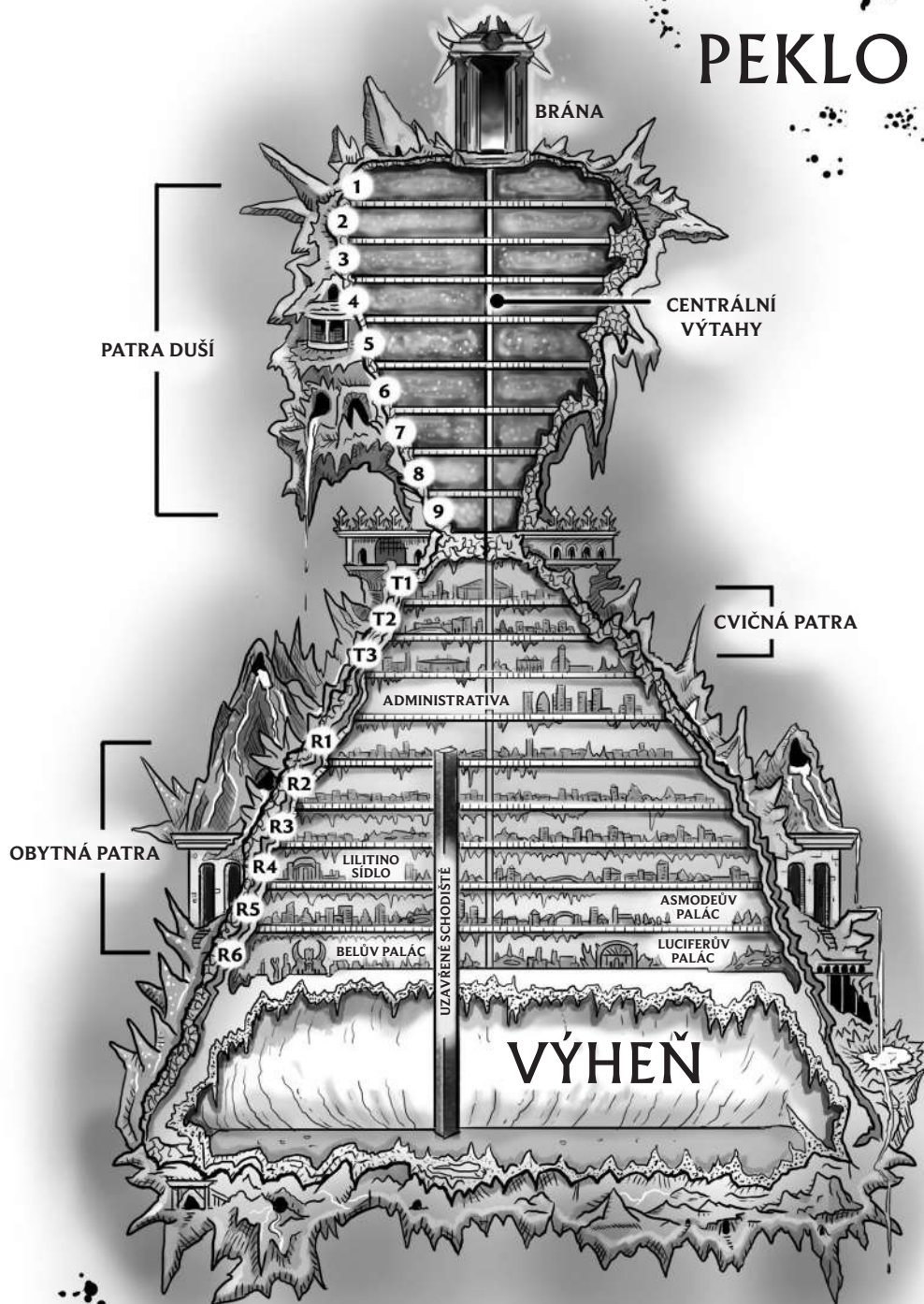
přeložila Kateřina Cardová

*Všem, kdo si někdy připadal jako náhrada.
A všem nerdům.*

PEKLO

BRÁNA PEKLA

K JEDNOTLIVÝM ÚROVNĚM PEKLA

SCHODIŠTĚ NA
ÚROVNĚ 3-9

SCHODIŠTĚ NA
ÚROVNĚ 1-2

SKLADIŠTĚ

VÝTAHY
DO PATER
DEMŮ

RECEPCE

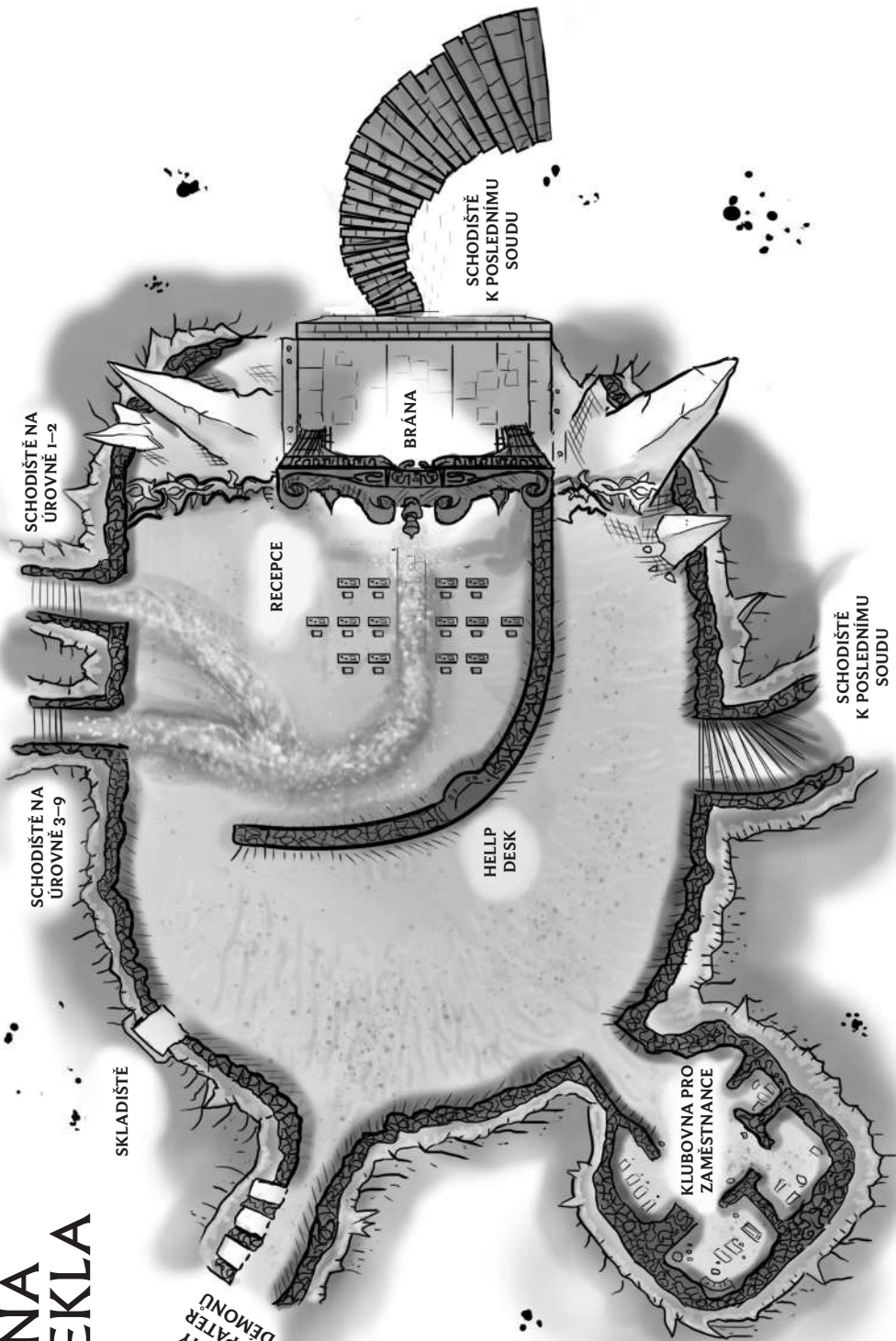
BRÁNA

HELP
DESK

SCHODIŠTĚ
K POSLEDNÍMU
SODU

KLUBOVNA PRO
ZAMĚSTNANCE

SCHODIŠTĚ
K POSLEDNÍMU
SODU

Drahý čtenáři,

fakt jsem netušila, že ta ženská, co na mě ječela, protože jsem nedokázala použít kupon na slevu během oné nedělní směny v Joann Fabrics, ve mně probudí nápad, který mi změní život a dotkne se tolika dalších. Ale stalo se. A tak bych jí ráda přiznala (byť jí rozhodně neděkuju) její podíl.

Psaní a tvorba vůbec pro mě vždycky byly životní nutností. Velice dlouho jsem se nicméně nechala omezovat svou potřebou uznání a dokonalosti. Videosérie *Hell's Belles* byla prvním krůčkem proti tomuto hluboce zakořeněnému strachu. Ráda bych řekla, že než jsem dopsala první kapitolu *Krásky na věčnosti*, věřila jsem si natolik, abych bez problémů klikla na „odeslat“ a dál si s tím nelámala hlavu, ale pravdou je, že jsem vyrazila na tříkilometrovou procházku, abych se uklidnila. Pak mi ale došlo, že pokračovat v tom příběhu je pro mě *nutnost* a já bych sama sobě ubližovala, kdybych s psáním přestala. Když jsem se vrátila domů a našla hromadu fantastických reakcí na první kapitolu, málem jsem se rozplakala. Upevnilo mě to v mé touze podělit se o ten příběh až do konce, a tak jsem pokračovala v psaní.

Od toho dne se pro mě *Kráska na věčnosti* stala životní vášní. Nic jsem si od toho neslibovala, dokonce jsem ani nepočítala s tím, že by se někdy oficiálně vydala, když jsem začínala. Ještě pořád si od toho nic neslibuju, ale chovám ohledně toho velké naděje. Doufám, že si užijete cestu Lily, Bela a Sharkie, na které se učí důvěřovat sami sobě a jeden druhému. Doufám, že na těch stránkách najdete i něco na zasmání. Taký doufám, že vás tenhle příběh bude inspirovat k tomu, abyste přemýšleli, ptali se a rozjímali a o trochu víc si užili věci, které stojí za to. A především doufám, že vám tenhle příběh bude stát za přečtení.

Díky, že jste součástí tohoto dobrodružství, a přeju hezké čtení!

Na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí

Jaysea Lynn

1

Diagnóza

LILY

Lily věděla, že ji ta rakovina zabije, když motor od auta nechtěl naskočit.

Její otřískaná, ale obvykle spolehlivá staříčká corolla se několikrát líně protočila, ale nenaskočila. Nechala ji otupěle zírat před sebe na sedadle řidiče, s hlasitě tlukoucím srdcem.

Srdce jí takhle tlouklo celý den. Od chvíle, kdy se probudila, když v rozmrzelém tichu usrkávala ranní kávu i potom, co konečně dorazila do ordinace a seděla na židli s kousavým modrým potahem. Tlouklo tak i ve chvíli, kdy dovnitř vstoupil doktor se soucitným výrazem v očích a s deskami s papíry v rukou.

Pach dezinfekce byl najednou příliš ostrý, vzduch z klimatizace ji bodal do kůže a látka té židle jí drásala stehna jako šmirglpapír. Doktorův přehnaně uklidňující tón a tichý hlas jako by se proměnily v třeštivý hluk, když jí to jednoduše přdestřel.

Srdce se jí rozbušilo jako o závod a pumpovalo jí do krve adrenalin, připravovalo ji na bitvu, která nikdy nepřijde. Protože už ji prohrála.

Lily teď seděla bezmocná a osamělá, křečovitě svírala volant a zírala dolů na své paže. Tetování, které se jí kroutilo vzhůru po levé ruce, se rozmlžilo, jak ji pálily oči. Stokrát se jí lidi vysmáli, že nechat si udělat takové tetování je jako přilepit samolepku na bentleyho, a ona je po každé se smíchem odbyla, že ona je v nejlepším případě tak corolla. Jak se tohle proroctví ukázalo být prozíravým. Když se mrkáním pokoušela zahnat slzy, unikl jí ze rtů krátký, neradostný záchvěv smíchu, spíš jen takový přidušený vzlyk. Zakryla si pusou dlaní, i když tam nebyl nikdo, kdo by ji mohl slyšet.

Byla v šoku, to věděla. Panikařila? Nejspíš. Tak proč by nemohla být i hysterická?

Probublávalo jí to vzhůru hrdlem a kolem přitisknuté dlaně, až se unavila předstíráním a nechala ruku klesnout do klína. Smála se nahlas, otřásala se strašlivým, zoufalým smíchem nad tou diagnózou, nad tím autem, co nechtělo chytout, nad celým svým směšným životem. Hrdlo se jí stáhlo, jak svírala volant oběma rukama, až jí zbělely klouby, a ten smích začal podezřele připomínat hysterické vzlyky.

„Kurva,“ zalykala se. Neradostný humor byl rázem pryč a nahradila ho dobře známá palčivost hněvu, zuřivosti.

„Kurva! KURVA!“ Udeřila oběma rukama do volantu a ucítla ten náraz až nahoře v pažích. „KURVA!“ zaječela tak nahlas, že se žena nastupující do SUV tři místa od ní tak lekla, až upustila klíčky.

Lily se zhroutila, čelo si opřela o volant a dlouhé kaštanové vlasy jí klesly okolo tváře jako opona, která ji oddělovala od zbytku světa. Držela se za temeno hlavy, zatímco se hluboce, trhaně nadechovala. Srdce jí v uších tlouklo tak hlasitě, jako by se ji tím pokoušelo utěšit, že je pořád ještě naživu.

Doktor jí samozřejmě nabídl nějaké možnosti. Možnosti, jak to odláit. Usnadnit si to. Ale ty možnosti byly pro lidi, co mají peníze.

Pro lidi, kterým startují auta.

Zhluboka a pomalu se nadechla a soustředila se na ten sladký pocit, když jí vzduch proudil do plic, lehce navoněný ambrou a santalovým dřevem díky osvěžovači vzduchu. Už v ordinaci, když jí doktor řekl, že má nejen rakovinu, ale rozsáhlé metastázy, to věděla. V duchu si prošla všechny možnosti, všechny různé scénáře, a pak pro jistotu ještě jednou, ale pokaždé došla ke stejnému závěru.

Zemře.

To vědomí jí tížilo na duši jako kámen. Chtěla panikařit, přestat se ovládat a *konečně* se naprosto sesypat. Chtěla brečet, křičet, prosit a zuřit. Rozpadnout se na tak maličkaté kousíčky, že by v žádném z nich neviděla sama sebe. Jenomže to kruci nebyla její přirozenost. Neměla to v sobě, sesypat se, i kdyby sebevíc chtěla, a tak jen tiše a ne moc procítěně nadávala na tu svou nemožnou část, která jí nechtěla – nemohla – dovolit, aby byla zranitelná, dokonce ani o samotě.

Lily si tiskla prsty k očím tak silně, až začala vidět hvězdičky. Bez léčby bude do roka mrtvá. Agresivní chemoterapií by si mohla koupit trochu času, mizerného času stráveného v bolestech. A dluzích.

Proč se to nakonec vždycky stočí k zasraným penězům? Měla slušný plat a týden placeného volna ročně, který se ovšem nedal převést

do dalšího roku, pokud si ho nevybrala. Ale další benefity? To bylo na firmu, která se hнала jen za ziskem, moc výdajů. V každé volné chvíli procházela nabídky práce a prakticky nenarazila na takovou, která by nějaké benefity nabízela. A když už některé ano, vypadaly, že vás sedřou z kůže a pak z vás ještě vysají duši. Ona ale poslala životopis do pár firem, které vyhlížely ještě poměrně slušně.

S penězi vždycky nakládala opatrně. Balancovala na tenké hraně finanční odpovědnosti a užívání si života, dokud to jde, ale to, co měla našetřeno, by jí nestačilo ani na první kolo chemoterapie. Mohla si dovolit tak nemocničního andělíčka a placáka od přepracované sestry, ale to sotva zabrání rakovině, aby ji zabila.

Nic jí v tom nezabrání.

V prostřední přihrádce se jí rozbzučel mobil. Pevně zavřela oči a srdce ji rozbolelo tak strašně, že nemohla popadnout dech. Věděla, kdo to je, aniž by se musela podívat, a hrdlo jí sevřela hrůza z toho, jak to vezme její rodina. Ji možná zabije rakovina, ale její rodiče zabije její smrt. Sakra, a její bráškové...

Po tváři jí stekla horká slza.

Ruka se jí třásla, když se natáhla pro telefon, a trvalo jí dvakrát tak dlouho, než ho odemkla a otevřela si esemesku od mámy.

Její Maminost: *Tak co?*

Lily se sevřelo srdce. „Sakra,“ zalkla se a zaklonila hlavu. Na zadním sedadle měla položený batoh, připravený na víkend strávený u rodičů. Doufala, že tam pojede slavit. Jako příliv se v ní zvedala vlna odporu a strachu a hrozilo, že se v ní utopí. V náhlém záchvatu bezmoci a vzdorného hněvu Lily chňapla po klíčku v zapalování a nemilosrdnou silou jím otočila. Motor zakvílel, ale pak naskočil a začal tiše příst. Hlavou jí proletělo, jestli to není dobré znamení, že je přece jen nějaká naděje, ale rychle tu myšlenku zahнала a jen děkovala za to drobné dobrodiní.

„Tak jo,“ řekla potichu. A pak znovu, s větším odhodláním: „Tak jo.“

Narovnala se, otřela si oči a v marné snaze zklidnit dech se zhluboka nadechla a pak ještě jednou. Podívala se na sebe do zrcátka a nenáviděla tu pravdu, kterou četla ve svých oříškových očích. Měla před sebou pár hodin cesty na přemýšlení a bude potřebovat každou vteřinu.

Odpověď mámě byla stručná, protože na víc se momentálně nemohla.

Lily: *Povím vám to, až dorazím. Uvidíme se pak. Pusu.*

2

Odcházení

LILY

Umírání bylo nakonec strašlivá otrava, ale taky úleva.

Jak se příznaky prohlubovaly, snažila se vysvětlit svým přátelům a rodině, že i přesto, že ji fyzická bolest už ani na chvíli neopouští a neskutečně jí leze na nervy, je jí útěchou vědomí, že ta bolest nakonec pomine. Jen pár z nich to ale dokázalo pochopit.

Pro většinu, včetně rodičů a brášek, byla celá ta situace ještě příliš nová, než aby dokázali tenhle fakt přijmout, a obviňovali ji, že je moc negativní. Něco v jejím nitru na ně chtělo začít ječet.

Ztrácela úplně všechno. Pomalu ubývala, kousek po kousku, ztrhaná chronickou bolestí, na kterou byly běžné prášky krátké. Smířila se s tím, že všechny její sny, cíle a naděje zemřely v dlouhém předstihu před jejím tělem. I když jí byla představa blížícího se konce útěchou, neznamenal to, že by je o to méně milovala, že by hrubě nelitovala té bolesti, kterou jim svou smrtí způsobí.

Copak to nevědí? Copak nevědí, že by tu zůstala, kdyby mohla?

Bylo těžké držet jazyk za zuby s vědomím té strašlivé nespravedlnosti, ale snažila se. Jestliže se jí podařilo přežít ten rozhovor těsně po vynesení diagnózy – asi nejbolestnější okamžik jejího života –, tak tohle zvládne taky.

Věděla, že je to tou bolestí a strachem, když potichu lituje každé jejich záměrné nebo naopak přehnaně optimistické poznámky a každého dlouhého soucitného pohledu, který na ni vrhnou. Jí bude stačit zemřít a se smrtí přijde konec té bolesti, ale oni budou muset dál žít se vzpomínkou na ni. A tak polkla hořkost a hněv – aspoň většinou – a pokusila se jim dát co nejvíc krásných dní a zážitků, na které budou moct vzpomínat, až tu nebude.

Napsala jim dopisy, zvláště bráškům, strávila hodiny hovory s mámou a s tátou zkoukla znovu všechny staré filmy o Godzilla. Vyklidila svůj byt a nikomu nevyprávěla, jak procházela pokoji a otupěle přemítala, co všechno by měla prodat, co komu odkázat, co by se jí ještě mohlo na konci hodit nebo co by mohla potřebovat. Smála se a vzlykala zároveň nad vzpomínkami a nadějemi, které se k různým věcem pojily. Snažila se je nezatežovat, když to šlo, bolestivě si vědoma nutnosti nastěhovat se zpátky k rodičům, jak se rychle blížil nevyhnutelný konec.

Snažila se být kvůli nim veselá.

Ale její dobrosrdečnost měla své limity a ty o sobě daly poněkud nevybíravě vědět pokaždé, když se některý z nábožensky založených příbuzných nebo známých jejích rodičů z kostela v dobré víře zmínil o tom, jak by ji třeba víra mohla uzdravit nebo jestli by nebylo dobré ještě honem před smrtí konvertovat. V hodně odvážném kroku se odkudsi z hlubin sociálních sítí vynořila její bývalá spolubydlící Kaitlyn s nabídkou vyzkoušet údajné léčitelské schopnosti esenciálních olejů. S nadšením Lily nabídlá ke koupi lahvičku nebo rovnou tučt s tím, že je dobré je kombinovat s modlitbou. Tehdy se Lily doopravdy neudržela a zbytek týdne strávila tím, že se pokoušela být na všechny co nejmilejší ve snaze to aspoň trochu napravit.

Ale útočilo to na ni, až už neměla dost sil to dál skrývat. Tu bolest. A únavu. To, jak pro ni bylo čím dál těžší dýchat. Jak ztratila chuť k jídlu a časté zvracení její tělo ještě víc oslabovalo a vykreslovalo na něm kosti. Jak z ní nakonec každý pohyb vysával i ten poslední zbytek sil, co jí ještě zbýval. Nechtěla odejít, ale nechtěla ani dál zůstat ve vězení svého selhávajícího těla.

Jednoho večera jakási prapůvodní bytost uložená hluboko v jejím nitru vycítila, že je to tady. Srdce se jí tváří v tvář nevyhnutelnému rozbušilo trochu silněji, ale až do konce nevynechalo jediný tep. Toho večera rodiče stiskla v objetí o něco silněji.

Když pro ni smrt nakonec přišla, bylo to hořkosladké.

Ale už ji nic nebolelo.

3

Vstupní hala do nebe

LILY

Lily zírala do vířícího prostoru plného všeho a ničeho. Zírala tak pár vteřin, celou věčnost a necítila... nic.

Zvláštní.

Měla by toho přece cítit tolik. Koneckonců, tohle byl vždycky tak trochu problém. Pamatovala si, že zápasila s tím, jak svoje pocity vyjádřit, ale vždycky je měla.

Ve všech svých životech.

Ano. Matně si na ně vzpomínala.

Dítě, schoulené do klubička na ochranu proti bodavému mrazu, dokud nebyl ani bodavý, ani mrazivý, ale ona cítila hroznou únavu. Mladá žena, jíž plameny olizovaly suknicí, kůže se jí roztékala a plíce plnil štiplavý kouř. Pubertačka v hadrech, hladová, vyhublá, vyčerpaná. Nejnovější tvář, její tvář, starší než kterákoli z těch předtím, ale nemocná, propadlá a bledá.

No to si děláš prdel. To nemůže aspoň jednou zestárnout? Neuvěřitelné.

Tak. Nebyl to pocit, ale aspoň něco. Dost na to, aby ji to popohnalo vstříc dveřím, které tam vždycky byly a zároveň nikdy nebyly. Potichu se otevřely a odhalily... nevěděla co, ale přesto jimi prošla.

Zamrkala. Mrkala a – no konečně sakra – *cítila*. Cítý a pocity ji zaplavily jako chladivý déšť, uzemnily ji, připomněly jí, že pořád ještě *je*. Ta apatie prostoru *mezi* nebyla špatná, ale ani nijak zvlášť příjemná. Nebyla, stejně jako ona sama, ničím.

Lily si přitiskla dlaň na hrudník a pátrala po uklidňujícím tepu života, ale nebyl k nalezení. Na jeho místě seděl dutý, znepokojivý klid, srdce pod její dlaní se ani nepohnulo. Smutek, mocný a prudký, jí vyrazil vzduch z plic.

Před tou diagnózou si jako všichni svůj tep nijak zvlášť neuvědomovala, ale jakmile zjistila, že jsou údery jejího srdce sečteny, vychutnávala si každý z nich. Ticho pod její dlaní bylo jen další připomínkou toho prohraného boje, jejího selhání.

Lily ruku spustila podél boku a křečovitě zavřela oči. *Nadechni se. Zadrž dech. Vydechni.*

Když nabyla zpátky trochu ztracené rovnováhy, oči otevřela a rozhlédla se po zvláštně známém okolí. Vypadalo to tam trochu jako v nějaké katedrále, byť postavené v takových rozměrech, jakých by lidská ruka nikdy nebyla schopna, se stropem tak vysoko, že jeho tvar a detaily nebylo možné rozeznat. Vyzařovalo odtamtud hezké pohyblivé nazlátlé světlo a pozlacovalo okraje maličkatých obláčků mlhy, které jí pluly jako mraky vysoko nad hlavou.

Pak její pozornost upoutal nějaký zvuk a ona odtrhla pohled od stropu akorát včas, aby zahlédla muže v obleku, který se zjevil vedle ní po tom, co svižně prošel dveřmi, které vzápětí zmizely. Rozhlédl se okolo sebe, zvedl ruku a uvolnil si kravatu, načež línou chůzí pokračoval dál. Lily ho pozorovala, jak odchází, a pak se rozhlédla po místnosti. Do dálky se tam táhly řady rozmanitých sedadel, křesel, kostelních lavic, polštářků, modlitebních podložek a laviček, z nichž některé byly obsazené lidmi – dušemi, uvědomila si –, které z nějakého důvodu jako by na něco čekaly. Na opačném konci toho prostoru rozeznala řadu něčeho, co, jak jí napovídal instinkt, byly stoly.

Lily udělala krok vpřed, pak další a podivila se, jak je zase snadné se hýbat. Bez ohledu na nepřítomný tep se znovu cítila jako dvacetiletá, kdy byla na vrcholu sil a pohybovat svým tělem ji bavilo. Kruci, jak je to dávno, co o tuhle zábavu přišla.

Z některých těch usazených duší, které minula, prskala hněvivá energie. Jiné byly tak naplněné klidem, že z nich vyzařoval jako světlo. Další byly naopak neklidné, ohromené nebo smutné a zvědavě se rozhlížely. Lily se u žádné z nich nezastavila, jen mířila k těm z nějakého důvodu důležitým stolům, které nakonec nebyly vůbec daleko.

Tvořily neporušenou řadu ode zdi po její pravici k vysokému sloupovi, které lemovalo průchod do rozlehlé vstupní haly po její levici, a za nimi bylo živo. Vypadaly jako stolky bankovních úředníků, z tmavého masivu a s mohutnými zástěnami, které je od sebe navzájem oddělovaly. Za těmi stolky seděli lidé různého věku, národnosti a – dalo-li se soudit podle jejich oděvu – zdánlivě ze všech možných časových období

a mluvili se stejně různorodými dušemi, usazenými před nimi v krásných, pohodlně vyhlížejících židlích s opěrkami.

Jakýsi muž s uzardělou tváří udeřil pěstí do stolu, zatímco žena ve viktoriánských šatech nevzrušeně povytáhla obočí nad velkým šálkem čaje a jasným hlasem cosi zopakovala.

Malý chlapec, sotva batolecího věku, k sobě tiskl plyšového medvídka a velikýma, ale nikoli vystrašenýma očima zíral na androgynní osobu, která ho držela za ruku a laskavě k němu promlouvala, zatímco spolu kráčeli k výstupu ze světla.

„Za chvíli si tady zvyknete, neboj,“ ozval se jemný, povzbudivý hlas.

Lily pohlédla dolů a lekla se, když zjistila, že stojí přímo před jedním z těch stolků.

Žena z Blízkého východu s hlavou zakrytou světlounce růžovým hidžábem se na ni usmála a ukázala na prázdnou židli. „Můžete se posadit a zůstat tak dlouho, jak budete potřebovat.“

Lily klesla do židle a hlavou jí blesklo, že by se v ní krásně četlo. „Pamatuju si na to. Tak trochu.“

Žena se usmála. „Není to taková hrůza, když už jste tu někdy byla, že?“

Lily jí úsměv opětovala. „Není to vůbec žádná hrůza. Já jsem Lily.“

„Já vím.“ Žena se zachichotala a zvedla složku. „Já jsem Siedah.“

„Těší mě, Siedah.“ Ta židle byla vážně pohodlná.

„Jakmile si řeknete, proberu s vámi vaše možnosti Posmrtného života. Ráda vám zodpovím veškeré otázky, pokud nějaké máte, anebo tu spolu můžeme chvíli jen tak sedět.“

Otázky by tedy měla. Ale jak tak přemýšlela nad tím, kterou začít, matně se jí vybavily její předchozí smrti.

„Jestli si dobře pamatuju, tak je tenhle proces poměrně podrobný a intuitivní. Ačkoli –“ Lily se zamračila. Zlobilo ji, že jsou ty vzpomínky tak nejasné. „Nevzpomínám si, co je to za proces, ani na to vysvětlení.“

„To je naprosto normální,“ ujistila ji Siedah přátelsky. „Zjistíte, že dojem a pocity z minulých životů dalece převáží nad jednotlivými detaily nebo plnohodnotnými vzpomínkami. Pokud samozřejmě nenahlednete do složky své duše. Váš poslední život zůstane ve vašich vzpomínkách zcela zřetelný, dokud se nerozhodnete reinkarnovat.“

Lily přikývla a pohled jí padl na složku v Siedahiných rukou.

Složka její duše. Hmatatelný, nijak nepřikrášlený obraz toho, čím si prošla.

Ne zrovna oddychové čtení.

„Mohla byste mi připomenout, co ten proces obnáší, prosím? Zpravidla potřebuju spíš víc než méně informací.“

Siedah se usmála, než odpověděla: „Vaše možnosti jsou stejně rozmanité jako to, v co lidé věří. Máme tu několik řekněme takových zastřešujících přesvědčení – kupříkladu křesťanství se všemi jeho různými názvy a odnožemi a adaptacemi. Ne všechny mají svůj systém Posledního soudu a Posmrtného života, ale je zde určitý generalizovaný proces založený na jádru tohoto systému víry, základních hodnotách stanovených Vesmírem a v tomto případě i Bohem. Díky nim nemohou různé kulty a podobné věci prohlašovat své zkorumpované hodnoty a činy za oprávněné.“

Lily zaklonila hlavu a snažila se vstřebat to, co Siedah právě naznačila. „Takže v případě řekněme hinduismu je systém Posledního soudu stanoven Vesmírem ve spolupráci s hinduistickými božstvy?“

Siedah se celá rozzářila. „Přesně tak.“ Pak mírně naklonila hlavu na stranu. „Ačkoli, byť každá víra má svůj vlastní systém Posledního soudu, existuje několik společných neměnných, jako je třeba ocenění laskavosti a naopak odsouzení přílišné krutosti.“

Také máme univerzální Poslední soud, který se nezakládá na žádné jednotlivé víře, nicméně vede ke stejným základním výsledkům jako všechny ostatní. Království nebeské se vysloveně neváže k žádné specifické víře a duše, které v něm přebývají, mají svůj vlastní jedinečný Ráj.“ Siedah se odmlčela a mírně se usmála. „Je to jednodušší pochopit, když to vidíte, než když se vám to popisuje, ale dává vám to zatím smysl?“

„Dává. Takže všechna božstva a veškerá náboženství v dějinách...“ Lily se odmlčela a s očekáváním se zahleděla na Siedah.

Ta jen zářila. „Cokoli vás napadne, tady najdete, pokud to nebylo založeno na krutosti.“

Lily konečně trochu povolila stisk opěrek židle, které doteď svírala tak křečovitě, až jí zbělely klouby na rukou. Má potvrzeno, že řecký pantheon skutečně existoval a ty polynéské taky, což byla fakt pecka. Napadlo ji, jestli se všechna náboženství v něčem trochu mýlila a v něčem měla naopak pravdu. „Tak jo, a co bude po Posledním soudu?“

„Poté, co projdou Posledním soudem, půjdou duše, které v něm dopadly dobře, do ‚království nebeského‘ dle svého výběru. Kupříkladu v islámu by to byla Džanna, pro křesťany je to samozřejmě Nebe a tak dále. Pokud ovšem nedá duše raději přednost něčemu jinému.“

Duše se mohou po Posmrtném životě a jeho mnohých královstvích pohybovat podle libosti, samozřejmě pokud respektují určité hranice a morální zásady.

Představte si to jako takové přátelské sousedství. Máte tu svůj vlastní domek, svůj vysněný domov, a kdykoli můžete jít ven a navštívit nějakého přítele nebo některého ze sousedů. Když narazíte na čtvrt, která se vám líbí ještě víc než ta vaše, můžete se tam přestěhovat. Když váš Poslední soud dopadne dobře, je opravdu jen málo míst, na která byste nemohla.“

„Jako třeba?“ zajímala se Lily.

„No –“

Vtom ji přerušil nějaký randál. O dva stolky dál se nějaká žena zvedla tak prudce, až se pod ní překotila židle. Očividně byla rozčilená a tiskla si obě ruce na tvář. Lily povytáhla obočí a připravila se na možnou scénu.

„Nemůžu se na nic jiného soustředit, dokud nezjistím, co bude s mým psem! Má jen jednu miskou granulí. Žila jsem sama a on tam teď zůstal úplně opuštěný a já nemůžu... já... *prosím*.“

Ach. Lily chápala ženiny obavy.

Osoba na opačném konci stolku řekla něco, co tu ženu očividně uklidnilo, takže narovнала židli a znovu se posadila.

Siedah si odkašlala. „Jste v pořádku?“

Lily přikývla a doufala, že v pořádku bude i ten pes. „Ano, jistě. Takže, kam duše nemůžou?“

„Do Prázdna, což je konečná volba pro všechny bez ohledu na to, jak dopadli u soudu.“ Při těch slovech se Siedah do hlasu vetřel smutek. „Do Prázdnoty duše vstupují, aby přestaly existovat – tak, jak to je jen možné. Často si tento osud vyberou duše, které už za sebou mají stovky životů, nebo ty, které si prožily mnoho těžkostí a jsou unavené životem tak, jak jen duše mohou být. Občas se tam rozhodnou jít i duše, které žily naprosto normální život, protože je to jejich představa klidu a míru. Někteří ateisté tam jdou prostě proto, že v to celý život věřili. Když máte dobrý posudek, můžete tam jít i jen dočasně – prostě nějaký čas *nebýt*, pokud vám to tak vyhovuje. Je to jediné místo v Posmrtném životě, kde nemůžete nikoho navštívit. Také kontakt mezi různými vesmíry je velice vzácný a není povolený, pokud nejste velvyslanec.“

Lily se rozhodla, že na „různé vesmíry“ se zeptá později, a radši se soustředila na naléhavější záležitosti. „Takže to všechno záleží čistě na tom, co si vyberu?“

„Ano. Vesmír nabízí skutečně širokou škálu možností. Samozřejmě nemůžete jít do žádného z Rájů rovnou. Musíte se rozhodnout, jak si přejete být souzena, a pak, pokud vám soud dopadne dobře, si můžete vybrat svůj Ráj. Většina duší se drží své víry, ale některé rády experimentují.“

Lily si ji zvědavě prohlížela. Obrázek, který jí tu Siedah vykreslila, zněl velice lákavě, ale bylo tu pár nápadných nejasností, ze kterých jí běhal mráz po zádech.

Lily se obrnila, než se zeptala: „A když nepůjdu do Ráje?“

Siedin úsměv posmutněl. „Duše, které neprojdou soudem s dobrým výsledkem, nemají příliš na vybranou. Dostanou několik možností z takzvaných trestných království, ze kterých si mohou vybrat. Pokud si v naději, že se tak vyhnou trestu, vybrat odmítnou, jdou do Pekla. Stejně jako v případě Ráje i jeho existence závisí na různých náboženstvích a mýtech. Dlouhou dobu sloužilo z hlediska víry jako neutrální království.“

Odložila Lilyinu složku na stůl a položila na ni ruce. „Takže, na výběr v podstatě máte, ale důsledkům svých činů v žádném případě neuniknete. Plnohodnotná volba je vyhrazena jen duším, které tuto moc nezneužijí.“

„Dobrá,“ řekla Lily.

Siedah povytáhla obočí. Její krásné tmavé oči byly zamyšlené.

Lily pokrčila rameny. Kdysi pronikavě bodavé vzpomínky už jen tak lehce brněly, jak se jí míhaly myslí. „Příliš mnoho lidí privilegium volby zneužívá. Až moc jich využije svou moc k tomu, aby vzali možnost volby ostatním. Cením si spravedlnosti. Zvláště když je neoddiskutovatelná.“

Siedah si ji dlouze prohlížela. Lily neuhnula pohledem, ale nebyla si jistá, co na ní ta žena vidí nebo co už dávno ví.

Siedah pohlédla na složku před sebou. „Víte, já jsem to nečetla. Já dostanu jen první stránku, na které jsou základní informace o vás a zvláště důležité body. Neznám váš příběh a nebudu se tvářit, že znám vás.“ Siedah k ní složku, kde se na hladkém světle šedivém papíře duhově třpytila metalická písmena Lilyina jména, přesunula po desce stolu a kývla k ní hlavou. „Váš příběh je jen váš. Jen vy se o něj můžete podělit.“

„Díky,“ řekla Lily.

„Ale zajímalo by mě to,“ dodala Siedah jemně.

Lily se na ni zamračila.

„Ráda bych vás poznala.“ Siedah mírně naklonila hlavu k rameni a hidžáb jemně zašustil, jak jí přejížděl přes košili. „Asi bych ráda znala i váš příběh. Tohle je Věčnost, každý přítel se vám tu hodí.“

Lily se na ni křivě usmála. „Co když se ukáže, že jsem vážně hrozný člověk? Myslím doopravdy strašná osoba se štemplem od Vesmíru, jestli se to tak vyvine. Řeknu vám rovnou, že si občas nevidím do pusy.“

Siedah si ji pobaveně prohlížela. „To z vás ještě nedělá špatného člověka. Kdyby ano, seděla bych tu prakticky sama.“

Od vedlejšího stolku se k ní přes přepážku naklonil muž asijského původu a rošťácky se zazubil: „A to by byla děsná nuda, co? Chyběli bychom ti.“

„To ano,“ souhlasila Siedah a mávla k němu rukou, aby se vrátil na svoji stranu přepážky, než se znovu začala soustředit na Lily. „Strašný ne vždycky znamená strašný pořád. Nejsem Vesmír, dokonce ani žádné božstvo, ale i já poznám, že nejste doopravdy strašná.“

Lily se poprvé od srdce usmála, když se natáhla pro svou složku. Světlounce šedý papír byl na dotyk teplý. „Cením si vaší důvěry.“

„Všichni ji občas potřebujeme,“ řekla Siedah. „Já tedy rozhodně, když jsem sem přišla.“

Lily souhlasně zamumlala a přejížděla po písmenech na složce prsty levé ruky, která vypadala –

Krev jí ztuhla v žilách a všechen vzduch jí unikl z plic. Vyhrnula si rukáv košile a s každým novým odhaleným centimetrem kůže ji polévala nová hrůza.

Ne.

Tetování jsou pryč. Byla to jedna z prvních věcí v jejím životě, kterou udělala čistě pro sebe. Když si je pořídila, pomohlo jí to zahojit mnoho ran způsobem, jaký sama nečekala. Byla oslavou jejích vášní, jejích zájmů, jí samé. Byla jen v černo-šedých odstínech a ona strávila celé roky tím, aby si z jednotlivých kerek vytvořila jednolitě dílo.

Jemná práce, která se táhla od zápěstí až po rameno tak, aby do sebe všechno zapadalo. Hromádka knížek se prolínala s jejími oblíbenými květinami na předloktí. Ilustrace draka a hory z *Hobita*, spolu s kulatými dveřmi a malým batůžkem. Slova z jejích oblíbených písní u loketní jamky. Arwenin přívěsek z *Pána prstenů* na vnitřní straně bicepsu. Nad tím úryvek z jedné z jejích oblíbených knížek. Kolem toho všeho se vinul had a směrem k rameni se táhly květy lilie.

Nemusela se ani dívat, aby věděla, že ten milovaný inkoust nebude ani na zádech, žebrech, bocích a stehnech.

Všechno to bylo pryč.

Z myšlenek ji vytrhla drobná snědá ručka na hřbetu té její.

Siedah měla chápavý, ale pevný pohled. „Tetování?“

Lily přikývla, protože svému hlasu teď nevěřila.

„Po soudu je dostanete zpátky. Mohou být úplně stejná nebo jiná a kdykoli si je můžete změnit. Jako duše nemáte tak neměnný vzhled, jako když jste byla naživu. Ale to vše až po soudu.“

„To se mi ulevilo.“ Lily se přinutila uvolnit a pousmála se. „A je to docela motivace.“

„Jednou jsem tady měla muže, který byl úplně celý potetovaný, a trvalo mi celou hodinu, než se mi ho podařilo uklidnit a všechno mu vysvětlit. Nikdy jsem neviděla nikoho tak rychle vystřelit ze židle. Později jsem ho potkala ve vesmírné vstupní hale, šťastného jak blecha a zase potetovaného od hlavy k patě. Pro mě byla největší motivací neomezená zásoba koláčků,“ uculila se Siedah šibalsky.

Lily se teď už upřímně usmála od ucha k uchu. Jestli ten soud dopadne dobře, co ji asi tak čeká? Jaké vaří v Posmrtném životě kafe? A co *knihy*? Musí tam být spousta nových knih!

Vzala svou složku a vláček plný nadějných myšlenek zahučel zpátky do reality. Zнала se, věděla, kým byla a kým se stala. Věděla o sobě všechno dobré i špatné. Siedah očividně věřila, že to dobře dopadne, ale Lily si tím tak jistá nebyla.

Nasála vzduch, který nepotřebovala, ale ten zvyk ji uklidnil.

K čertu.

„V tom případě půjdu před všeobecný soud.“

Siedah se rozzářila. „Skvělé. Chcete, abych vás doprovodila?“

4

Mírné předsudky

LILY

Lily na Siedah čekala u sloupoví, které lemovalo vstup do rozlehlé vstupní haly, a přitom zvědavě pokukovala po duších, které tam seděly a čekaly. Na zahradní lavičce seděl jakýsi stařík, jemuž na vrásčité tváři pohrával mírumilovný úsměv a ruce měl složené v klíně. Vedle sebe měl položenou složku – mnohem tlustší, než byla ta, kterou si nesla Lily –, ale on jen poklidně pozoroval duše ve frontě u stolků jako holuby v parku. Zřejmě vycítil její pohled, protože se na ni podíval a s úsměvem jí pokývl na pozdrav, než se zase vrátil ke sledování duší před stolky.

„Ten tady čeká,“ vytrhl ji ze zamyšlení Siedin hlas, když její průvodkyně dorazila.

Lily nepřekvapilo, že ženu o hlavu převyšuje. Při svých sto osmdesáti centimetrech a zálibě ve vysokých podpatcích se jí nestávalo často, že by musela k někomu vzhlížet.

„Ještě není připravený stanout před soudem?“ zajímala se Lily.

„Je i není. Dostal svou složku a vybral si metodu Posledního soudu, ale čeká na svoji ženu,“ usmála se Siedah. „Tohle byl jejich třetí společný život. Jejich příběhy jsou opravdu krásné a silné. A někdy srdcervoucí.“

„Tři společné životy?“ Lily zabořilo v tichém hrudníku, jako by její teď už zbytečné srdce mělo pořád ještě schopnost se zlomit.

„Neuvěřitelné, že? Všichni ho tu máme moc rádi. Je tak milý. Chtěla byste si s ním popovídat?“

Tři společné životy. Jak asi taková láska a oddanost vypadají? Jaký to je pocit? Ji nikdo nikdy takhle nechtěl, rozhodně ne v tom posledním životě. Její milostný život sestával z krátké řady letmých známostí,

neopřetovaných zamilování se a zdvořilých odmítání lidí, se kterými jí nepřeskočila jiskra. A předtím... měla jen nejasné záblesky vzpomínek ze svých starých životů.

Domluvený sňatek s mužem, kterého nemilovala, ale byl na ni hodný. Byl zamilovaný do někoho jiného. Možná do kovářovy dcery? Ale nikdy jí nebyl nevěrný a nebil ji. Pochybovala, že po ní poté, co ji obvinili z čarodějnictví a upálili na hranici, dlouho truchlil. Jestlipak si potom mohl vzít ženu, po které celý život toužil, nebo mu obvinění jeho první ženy z čarodějnictví udělalo čáru přes rozpočet?

V jiném životě, jak si matně pamatovala, měla příšerný hlad a nebyla si jistá, jestli do toho mladíka, co prodával na ulici kaštiny, byla skutečně zamilovaná, nebo jen tak strašně chtěla to jeho jídlo.

Vzpomínky z jejího posledního života žhnuly až bolestně jasně. Nejvíc ta na ten moment, kdy jí spolužák z vysoké v opilecké upřímnosti řekl: *Na rychlovku seš dost dobrá, ale za tu námahu, aby s tebou člověk chodil, nestojíš. Seš kočka, ale magor.* Ta poslední věta se mu dle jeho názoru tak povedla, že se o ni podělil s ostatními, a „kočka, ale magor“ ji pak pronásledovalo ještě celé měsíce.

Věděla, že to je blbost, už ve chvíli, kdy to vyslovil, jenomže po zbytek života se v ní ve slabých chvílkách odkudsi vynořil tenký hlásek, který jí zákeřně našeptával, že možná nebyl tak daleko od pravdy. Možná je vážně magor. Jak umí být až moc ostrá, sarkastická a nezávislá, jak všechno bere až moc vážně a jak si vůbec všechno až moc bere. Tak strašně se snažila dospět, překonat všechna ta traumata, obrousit ostré hrany a trochu otupit ten svůj ostrý jazýček. Jenomže to nikdy nefungovalo tak, jak by si přála.

Tři životy.

Její nejdelší „vztah“ trval přesně měsíc a fungoval na bázi kámošek s výhodami se spolužačkou ze semináře rétorického kriticismu. Pak už ji nikdy neviděla.

„Ne,“ zakuckala se a pak si odkašlala. „Ne, díky.“

Siedah ukázala bez jakéhokoli náznaku soucitu nebo soudu na Vstupní halu. Lily se jí zařadila po bok a přizpůsobila svůj krok drobnější ženě, když společně vyšly z té rozlehlé hlavní místnosti. Spolu s nimi kráčely další duše mířící do různých dveří, podloubí a vrat zasazených do zdí, které se posouvaly a pohybovaly jako pastelová oblaka pod sklem. Pár duší šlo proti hlavnímu proudu, a když je mýjely, zdravily kývnutím hlavy Siedah.

„Kolegové?“ zeptala se Lily.

„Někteří. Další pracují jinde a tady mají jen nějaké vyřizování. Všechny duše procházejí přes Hlavní recepci, takže když je nějaký problém s papíry, vyřizujeme to tady.“

„Někdo si nechal ujít skvělou příležitost nazvat to Poslední recepcí,“ poznamenala Lily s pohledem upřeným na duši, která vzhlížela vzhůru na perleťový oblouk, načež vkročila do zlatého oparu v jeho útrobách.

Siedah se krátce zasmála. „Přidám to na seznam návrhů názvů v klubovně. To se bude určitě líbit.“

Než kterákoli z nich stihla poznamenat cokoli dalšího, otevřela se s cinknutím dvířka výtahu. Z nich vyšla jakási bytost s náručí plnou svorkami sešitých papírů a s uštváním výrazem ve tváři. Všechny v hale, Lily nevyjímaje, převyšovala a svými jemnými rysy, rovným nosem a štíhlým, atletickým tělem působila ženským dojmem. Tmavě modrý odstín hladké kůže ještě podtrhovala tmavě šedá košile, černá kožená vesta a kamaše, to všechno po obvodu zdobené umnou výšivkou a doplněné dokonale naleštěnými botami, vysokými do poloviny lýtek. Ve zlatém svitu místnosti jí u spánků zářil pár zakroucených černých rohů, zapuštěných do krátkých modročerných vlasů.

„Mouro,“ řekla Siedah poněkud překvapeným tónem. „Je všechno v pořádku?“

Bytost – očividně jménem Moura – se s přehnaným povzdechem zastavila uprostřed kroku.

„Ne. Zatracený duše. Jsou souzený systémem, který si *samy vybraly*. Ten samý systém je pak pošle do Pekla a ony mají tu drzost si na nás stěžovat. Přitom naším jediným úkolem je stát u brány a doprovodit je tam, kam potřebují,“ zamračila se. „Dneska ráno přišla jedna skupinka s tvrzením, že jsme je unesli a zavlekli je tam dolů. Zavlekli! Jako by tam dolů samy nesešly po schodech. Čím déle si stěžovaly, tím víc to celé zdržovaly a tím víc nám stála práce, až to nakonec dopadlo takhle.“ Moura zvedla před sebe hromadu papírů. „Duše, které asistenci skutečně potřebovaly, ji nedostaly, a my je teď musíme jít hledat a zjistit, kam mají jít.“

Za Mouřinými zády se mrskal dlouhý, zužující se ocas stejné barvy jako její kůže, který Lily připomínal navztekkanou kočku. Přistihla se, že chápavě pokyvuje hlavou. Poté, co strávila prakticky celý svůj pracovní život v nějakém druhu zákaznického servisu, se dokázala dost

dobře vžit do Mouřina zoufalství z lidí, kteří očividně nemají dostatek soudnosti, zato nadmíru drzosti. Nečekala by, že v sobě najde tolik pochopení pro bytost, která, jak tušila, byla démon, ale Posmrtný život byl očividně samé překvapení.

Moura si srovnala papíry v náručí. „Tohle jsou zprávy těch, které se mi dneska podařilo najít, ale je mi jasné, že nějaká nebohá duše sedí tam dole – při našem štěstí nejspíš až v devátém patře – a předkládá papíry někoho jiného. Vesmír jí pomáhá, jestli je vážně na Devítce. On naprosto nesnáší, když –“

Výtah znovu zacinkal a z jeho nitra vystoupil stejně vysoký, ale podle vzhledu mladší démon, taktéž s náručí plnou papírů. Jeho třeshňově rudá pleť a býčí rohy spíše odpovídaly tradiční představě démona, ale se svými krátkými bílými vlasy a šedivým tričkem pod vestou vypadal daleko... lidštěji. Jeho hezky řezané rysy byly možná řezané až moc, ale jinak nepřístupně vyhlížející obličej oživil letmý úšklebek.

„Ještě pár, kapitánko,“ řekl omluvným tónem.

Siedah zabručela a ohlédla se k Hlavní recepci. „Marcus by se měl každou chvíli vrátit z přestávky. Tyhle druhy problémů řeší strašně rád a já taky pomůžu, jakmile tady skončíme.“

Oba démoni obrátili oči, ona zelené a on zlaté, na Lily. Instinktivní záchvěv studu rychle vyvanul, když si je oba pořádně prohlédla. I přes tu výšku a rohy a tesáky, které jim probleskovaly mezi rty, když mluvili, byli úplně stejní jako ona. Kolikrát si ona a její kolegové z práce stěžovali na nemožné klienty a ještě nemožnější požadavky? Kolikrát dělala ona podobné obličejy při představě dalšího papírování? Zákaznický servis lidi sbližoval. Rozuměla jim.

Mávla rukou a okamžitě si kvůli tomu připadala hloupě, ale nedala to najevo. *Člověku projde spousta věcí, když je dělá dost sebevědomě.*

„Kdybych věděla, jak jednat s idioty, poradila bych vám. Bohužel to jediné, co mi fungovalo, bylo svěřit se kamarádům a zklidnit si nervy vínem a čokoládou. Problémy to sice nevyřešilo, ale vždycky mi to zvedlo náladu.“

Mouřin obličej se rozzářil úsměvem, až sebou okolo procházející duše vylekaně trhla a popoběhla od nich pár kroků pryč. Lily jí úsměv opětovala.

Červený démon se nahlas zasmál. „Je fajn si připomenout, že ne všechny duše jsou pitomci.“

„Ehm,“ zamávala rukou Lily. „Jen mám dneska dobrý den.“

Démoni se rozesmáli, a dokonce i Siedah se zachichotala. Povrchní řeči a přátelení se s jinými zaměstnanci klientského servisu byly stejně přirozené jako dýchání.

Když se dost nasmáli, Moura se zahleděla na Lily a její pohled zvážněl. „Míříte k soudu?“

Lily se staženým hrdlem přikývla a pokusila se o úsměv, který měl říkat: *Co s tím nadělám.*

Moura ji zlehka poklepala velkou rukou po rameni. Z toho nečekaného žáru a důvěrnosti jejího dotyku Lily překvapeně zamrkala.

„Jestli projdete skrz na slušnou stranu, zastavte se na tu sklenku vína. Popecáme.“ Pak ruku spustila a její úsměv se rozplynul. „A když náhodou skončíte na té druhé straně, prokažte nám laskavost a nedělejte z toho vědu.“

„Uvidím, co se dá dělat,“ usmála se Lily, i když jí vlastní hlas zněl divně.

S přátelským pokyvováním a pozdravy se oba démoni odebrali pryč a za řeči bezděky mrskali dlouhými ocasy. Mužská duše, která šla naproti nim, prudce uskočila stranou, aby jim uhnula z cesty, a vyděšeně se přitiskla ke zdi.

Siedah se s laskavým úsměvem obrátila na Lily. „Díky, že jste k nim byla tak milá. Démoni nemají u smrtelníků zrovna dobrou pověst, a když na ně narazí nové, nezasvěcené duše, občas je...“

„Odsuzují?“ zeptala se Lily suše.

„Tak nějak. Jsou jiní, ale jsou to úžasní lidé. Většinu času se Vstupní hale vyhýbají, aby někdo neztropil scénu.“

Lily pohlédla směrem, kudy odešli, a pozorovala jejich rohy mizející v dáli nad hlavami davu. Duše se před nimi rozestupovaly jako hejno ryb, když prolouvá žralok.

Kdybych byla věděla, jak démoni vypadají, neměla bych v sobě ten iracionální strach přehodit v noci nohu přes pelest postele. Možná bych to dokonce udělala schválně.

Lily o tom zaujatě přemýšlela. Doufejme, že vysoké libido není na stupnici dobra a zla Vesmíru nic špatného. Nedokázala si představit, proč by mělo.

No tak přečetla pár obzvlášť obscénních fantasy románů ve jménu – Kurva! Její čtenářská historie! Kurva, její historie ve vyhledávači! Byla dost duchapřítomná, aby vyhodila svou sbírku vibrátorů a hraček, než jí začalo být opravdu zle, jelikož nechtěla traumatizovat rodinu ještě víc,

než už se stalo. Ale ne, to *ne*, její malá *hodně* červená knihovna... Kruci, máma už ji rozhodně musela najít.

Dotyk jemné dlaně ji vrátil zpátky do současnosti.

„To je v pořádku.“ Siedah se tvářila laskavě. „Poslední soud není tak strašný. Vesmír má smysl pro humor.“

Na krátký, děsivý okamžik si Lily pomyslela, že Siedah nejspíš umí číst myšlenky.

„I kdybych se mylila a nedostanete se do Ráje nebo si vyberete Peklo, nemusíte se bát. Démoni jsou spravedliví. Dokážou být děsiví, ale nikdy nejsou zbytečně krutí. Peklo je spravedlivé místo a ti, kdo o to stojí, v něm mohou dál růst.“

Zdálo se, že se Lily vyplatily ty roky, za které se naučila zachovat dokonale neutrální výraz i při čtení těch největších prasečinek na veřejnosti. Siedah zaměnila její nervozitu za něco mnohem nevinnějšího.

Lily souhlasně přikyvla a zamumlala díky. Pak už Siedah mlčky následovala.

Z výtahu vystoupil muž s mobilem, který Lily nepoznávala, přitisknutým k uchu. „... samozřejmě by bylo skvělé začít novou kampaň dračího doupěte, ale jestli má zahrnovat i Opičího krále, nechci s tím mít nic společného. Mít toho božského podvodníčka Lokiho coby zvěda mi jako zkušenost stačilo na celou jednu věčnost...“

Lily si div nevykroutila krk a popošla pár kroků pozpátku, aby ho sledovala, jak si to štráduje k recepčnímu pultíku s mobilem pořád ještě na uchu. *Oni tady mají dračák?* Otočila se zpátky a pozorovala duše, jak se řadí a procházejí různými portály a dveřmi, které se otevíraly do rozličně vířících mlhovin. Pár duší sedělo zasmušeně podél zdi, a několik dokonce na podlaze, jako malé děti, které si odmítají jít lehnout.

„Co s nimi bude?“ zeptala se a kývla k obzvlášť zamračené ženské.

„Sedí tady tak dlouho, dokud je to nepřestane bavit a nevydají se k Poslednímu soudu. Samozřejmě můžou místo toho jít do Prázdnoty, ale jinak neroztříděné duše nemají dovoleno opustit Recepce ani Vstupní halu, dokud neprojdou nějakou formu soudu.“

„To mi připadá jako plýtvání věčností,“ zamumlala Lily spíš pro sebe, když vedle té ženy procházely.

Siedah se zastavila před portálem zasazeným do vířící zdi. Kámen portálu byl na rozdíl od většiny ostatních, které dosud minuly, hladký a nezdobený, ale zářil celou škálou barev. Za ním nebylo možné

v našedlém světle nic rozeznat. Zvuk a hlasy haly kolem nich zanikly v pozadí, když Lily soustředila svou pozornost na portál.

Jak prosté to je. Jak jednoduchá kulminace života a smrti a zkušenosti a ztráty. Desetiletí *bytí* a všechny ty životy ještě předtím, to vše vedlo k tomuto jedinému okamžiku, kdy stanula před portálem naplněným šedí. Složka jí náhle ztěžkla v ruce. Věděla, co v ní je, co je v ní samé. Všechny ty okamžiky laskavosti i krutosti. Všechny ty chyby, vítězství, pouhopouhé štěstí a motivace za jednotlivými činy.

Co když –

Tvrdě tu myšlenku zahнала ještě dřív, než se dokázala plně zformovat. Vesmíru bude upřímně jedno, že ji nikdo nikdy takhle nechtěl, nikdo ji nikdy takhle nemiloval. Romantická láska, nebo její nedostatek, ještě člověka nedělá v nitru horšího nebo lepšího. To ji budou soudit. Její život, její činy. Nebyla nikým nemilovaná. Celým srdcem milovala svou rodinu a přátele a oni zase ji, každý svým jedinečným způsobem.

Poznala lásku a poznala sama sebe.

Odtrhla zrak od portálu a pohlédla na Siedah. Ta měla na rtech laskavý úsměv a v očích jas a pochopení v oparu jemňounce růžové jejího hidžábu. Napřáhla k Lily svou útlou ruku. Lily se jí chytla, možná až moc křečovitě, ale Siedah ji jen povzbudivě stiskla.

Lily nasála vzduch a odhodlaně se zahleděla do šedého světla. Nepohnulo se. Nic neprozradilo. Klidně tam mohla být zeď.

Ale na druhé straně té šedi *něco* bylo. Věděla to. Netušila co, ale vábilo ji to. Lákalo ji to a vyzývalo, aby se šla podívat, aby otevřela tu knihu bez popisu s prázdnou obálkou a zjistila, kam ji ten příběh zavede.

Rukou vyklouzla ze Siediny dlaně a vykročila do šedi.

Je dítě a běží po zahradě, dlouhé kaštanové vlasy odrážejí odlesky slunce a v jedné malé buclaté ruce svírá hrstičku sedmikrásek.

Lustr v kuchyni se rozsvěcí, když ji rodiče přistihli, jak šplhá z kuchyňské linky se sáčkem čokoládových chipsů.

Holce, kterou nenávidí, protože jí ukradla pastelky, říká, že je „blbka“ – což je to nejhorší slovo v jejím dětském slovníčku –, a dostává od školy dopis pro rodiče. A doma potom výprask.

Choulí se k tátovi do klubíčka, když jí čte na dobrou noc a hlubokým hlasem zosobňuje Gandalfa.

Jako pubertáčka krade rodičům víno.

Nekonečný refrén „přijdeš do Pekla, přijdeš do Pekla, přijdeš do Pekla“ se ječivým hlasem opakuje v její hlavě pokaždé, když udělá něco, co jim kněz na náboženství výslovně zakázal dělat, ale hlavně když odhalila kůži pod klíčovými kostmi a především – především – když se muchlala s tím hezkým skejťákem za boudou na skejťácké dráze.

Poprvé řekne „kurva“ a má z toho dobrý pocit.

Pohádá se s mámou a ta se rozpláče.

Čte nahlas knížku dětem, které hlídá, a ony se hihňají, když u toho legračně mění hlas.

Přikládá si ostří na kůži, když je vina a bolest už neúnosná a potřebuje je dostat z hlavy.

Řídí, když odváží kámošku od kluka, který ji mlátí.

Poprvé má na veřejnosti bikini tanga a tak strašně se bojí, že se za to propadne rovnou do Pekla, až se z toho na záchodcích pozvrací.

Její první tetování a nekonečná úleva, když cítí, jak první kousek jí samé zapadl na místo.

Strašlivě žárí, že ta nesympatická, nemožně pobožná holka z náboženství se vdala dřív než ona.

Poprvé na párty flirtuje s holkou a strašně se jí to líbí, jenomže se pak v noci probudí zbrocená potem, že si právě zajistila místo mezi proklatci.

Mlčky se skládá mámě do klína – přestože jí je sedmadvacet a je skoro o třicet čísel větší než máma –, když ta samá holka porodí první dítě a ona si připadá tak strašně osamělá a marná, že potřebuje, aby ji někdo sevřel v náručí.

Nenávidí se za to, že závidí všem svým kamarádům na oslavách jejich svatby, miminka a nové domy. Ona nikdy mezi oslavenci není. Ví, že to je pitomost, ale i tak se uvnitř cítí strašně prázdňá.

Radost z prudké hádky s kamarádčinou tetou Lindou. Dělá všechno pro to, aby se Lindina lesbická dcera necítla tak osamělá.

Pozoruje, jak se máma v kuchyni sesype, když jí sdělí svou diagnózu.

Hodiny hraní Mario Kart se svými bráškami, když ji rakovina začala požírat zažíva a kdy si strašně moc přála, aby mohla být u toho, až budou dospívat a stárnout, a aby si ze sebe navzájem mohli utahovat tak, jak to dokážou jenom sourozenci, a přitom věděla, že jim to rve srdce.

Hodiny a celý život strávený prací na sobě, bojem za to, aby byla lepším člověkem, což se jí občas nedařilo, protože neovládla ten jazyk ostrý jako břitva, i když jí mozek jasně říkal, ať radši sklápne.

Snaží se žít. Jednou se pokusí zemřít. Snaží se být laskavější. Snaží se být horší. Snaží se po sobě zanechat nějaký otisk. Snaží se to celé ještě nezhoršit. Snaží se víc milovat. Snaží se zahojit.

Snaží se.

5

Mám to u prdele

LILY

Nejprve ucítila tu vůni.

Čerstvý vzduch, luční kvítí, posekaná tráva, dobré jídlo, dým z ohýnku, to všechno se neslo na čerstvém vánku, který ji lechtal na kůži a cuchal jí vlasy.

Ráj.

Dostala se do Ráje.

Lily otevřela oči a zase je přimhouřila, jak se snažila přizpůsobit ostrému, radostnému slunci. Okolo ní prolétl cvrlikající ptáček, zatímco jeho druh tančil ve vánku za ním, a pak ten páreček odlétal do dále nad rozlehlými, sytě zelenými kopci posetými stromy, střechami chalup a kouřícími komíny, z nichž některé vycházely rovnou ze země. V dálce vesele zurčel široký, průzračný potok a proplétal se středem idylické vesničky plné stromů a jakýchsi úzkých kanálů. V pozadí se k obloze tyčil hřeben rozeklaných hor v nejrůznějších odstínech modré, fialové, šedé a zelené a svažoval se k jiskřivé hladině fjordu, který jí připomínal domov.

Lily přesunula pozornost na své nejbližší okolí a shlédla dolů. Stála na sytě zeleném trávníku, obklopená zahradou plnou zeleninových záhonků, ovocných stromů, ozdobných květináčů a záhonů. Včelky s bzukotem přelétaly z květu na květ. Mezi ní a prosoupanou dlážděnou cestou se hrdě tyčil dřevěný plot a umně propracovaná vrátka z tepaného železa.

Když zaslechla známé hlasité předení, které neslyšela nejméně celé desetiletí, překvapeně se otočila.

Z jahodového záhonu se k ní hnál kocour Max, kterého měla jako dítě, černobílá kožešina se mu leskla na slunci a huňatý ocas měl na

pozdrav vztyčený jako praporek. Než stihla zareagovat, už se jí otíral drobnou hlavičkou o holeň, omotával jí celé své tělíčko okolo nohy a předl u toho jako motor. Lily štípaly v očích slzy, když ho zvedla ze země a zabořila mu tvář do sluncem prohrátého kožíšku, zatímco se smála a plakala zároveň.

„Já věděla, že tu budeš,“ řekla mu a usmála se, když ji láskyplně šťouchl hlavičkou do tváře. Bylo jí šest, když si ho přinesli domů jako malé kotě, a třiadvacet, když ho musela nechat uspat, aby mu ulevila od neustálých bolestí.

„Ty můj chlapečku,“ oslovila ho a špičkou prstu ho podrbala na bradě, jak to měl vždycky rád. „Jsi můj nejmilejší chlapeček.“

Všechny ty domácí úkoly a nekonečné slohovky se zdály být mnohem snazší, když je psala s Maxem schouleným na klíně nebo za ní na židli. Chyběl jí každý den a ona zvažovala, že by si pořídila další kočku, jenomže věděla, že by tím jejím věčným stěhováním akorát trpěla.

Po tváři se jí skoulela slza a zaleskla se na Maxově kožíšku, když jí z úst unikl úlevný vzdech.

Už je to dobrý. Jsem tady.

Lily se rozhlédla, aby zapátrala po nějakém domě k té krásné zahradě, a vyprskla smíchy. Stál tam napůl zasazený do svahu, natřený na její oblíbený odstín tmavě fialové a zdobený elegantními obloučky tepaného železa. Ikonicky kulaté dveře ji přímo vyzývaly, aby šla prozkoumat, co leží za nimi. Po levé straně se kolem velkých oken rozrůstala vistárie, ale přes odraz vzdálených hor jimi Lily neviděla dovnitř. Vykročila na šterkovou pěšinku, která ke dveřím vedla, a tak napůl očekávala, že se to všechno každým okamžikem rozplyne. Sluncem rozpálená koule na dveřích v její dlani však byla skutečná. Paží jí projelo příjemné chvění, následované vlnou zvláštního klidu. Jako kdyby po dlouhé cestě konečně dorazila domů.

Dveře se bezhlesně otevřely a odhalily předsíňku s podlahou ze širokých hladkých prken a s pergamenově zbarvenými zdmi, stoupajícími k vysokému klenutému stropu. Před ní po levé straně vedly široké klenuté veřeje do čehosi, co vypadalo jako obývací pokoj, a přímo naproti sobě měla dvojité dveře s chodbou po levé straně od nich. Po její pravé straně byly ve zdi zasazené dveře od skříně z naleštěného, ale lehce opotřebovaného dřeva a hned vedle ní vlevo vyzývala polstrovaná lavice k tomu, aby si na ní člověk poseděl při zouvání a nazouvání bot. Nad lavičkou visela fotka, která jí tak vyrazila dech, že málem upustila Maxe.

Byl to okamžik, který nikdy nikdo na fotce nezvěčnil, a přesto si ho pamatovala do nejmenšího detailu.

Vyšli si tehdy s bratry na jakési útesy a pak se rozhodli sešplhat o kus níž, aby ucítili spršku vodní pěny na tvářích, jak se pod nimi vlny tříštily o skály. Bylo to hloupé a neopatrné a přísahali si, že o tom nikdy neřeknou rodičům, přestože už jim všem bylo přes dvacet. Po krátkém machrování a několika rozchechtaných náznacích, že tam jeden druhého shodí, se postavili vedle sebe na okraj útesu a smáli se rackovi, který si nedokázal poradit s hvězdicí.

Ta fotka na zdi zachycovala přesně tenhle okamžik: ti tři s širokými úsměvy na tvářích, sluncem ve vlasech a každý jiným odstínem červené v obličejí. Tváře měli zmáčené sprškou z vln a v očích jas z právě prožitého dobrodružství a čirou radost z toho, že jsou *naživu*. Jako v transu se dívala na rozesmáté tváře svých bratrů a asi po milionté si pomyslela, jestli na světě nenadělala mnohem víc škody než užtku.

„Copak nevíš, že tě to zabije?“ řekl Ryan, když klesl vedle ní na střechu domu jejich rodičů. Napráhl ruku pro doutník, který Lily ukradla z tátovy tajné zásoby. Taková krádež byla moc příjemná po tom, co se s tátou pohádali, a kouřila ho natruc. Stejně jako když byli pubertáci. Odtáhla ruku, aby na něj nedosáhl.

„Já věděla, že jsem na něco zapoměla,“ zasmála se Lily a dlouze si potáhla. Vlastně jí to vůbec nechutnalo, ale čert to vem, už beztak umírala. Vydechla kouř, promnula tlustý doutník mezi prsty a zauvažovala, jestli bude Ryan vstřícnější než táta.

„Chci, abyste na mým pohřbu pořádně chlastali,“ řekla, zaklonila hlavu a pohlédla nahoru na hvězdy. „Jako nemusíte se úplně zrubat, ale nechci, aby se z toho stala nudná litanie všech těch zbožných keců o tom, jak skvěle jsem byla člověk. Vyprávějte věci, co jsem vám vždycky zakazovala doma říkat. Ať je to nějaká zábava. A hlavně, obstarejte si dobrou dort. Jestli na mým pohřbu bude hnusnej dort, rozhodně vás budu chodit strašit.“

„Takže přesnej opak babiččina pohřbu, jasný,“ podotkl Ryan a vytrhl jí doutník dřív, než stihla ucuknout.

Seděli v tichosti, předávali si doutník, dokud ho netípla, a pozorovali stroužek kouře, jak stoupá ke hvězdám.

Zničehonic ji Ryan pevně stiskl v náručí, až jí to vyrazilo dech. Její nejmladší bráška na nějaké objímání nikdy moc nebyl.

„Nemusíš mě strašit furt, ale sem tam bys mohla, jo?“ zamumlal a tiskl ji šlachovitými pažemi.

Taky ho objala, hrdlo měla sevřené a v hlavě jí vířilo. „Slibuju. A víš co? Abys nevyšel ze cviku –“

Palčivost osamocené slzy na tváři ji vytrhla z minulosti a vrátila do přítomnosti. Setřela ji a otočila se, aby položila Maxe na zem, kde se ten dareba okamžitě jal otírat okolo jejích nohou.

Šťastný den. Tohle je její šťastný den a té vině bude čelit, až na to bude připravená. Jestli bude někdy připravená. Zhluboka se nadechla vzduchu plného vůně květin a čerstvě upečeného chleba, vychutnávala ji a pomalu vypouštěla spolu s proudem méně lákavých vzpomínek.

Šťastnej den, krucinál, Lily.

Když měla emoce zase pod kontrolou, vrátila se zpátky k prozkoumávání. Její podezření ohledně té místnosti po levici se potvrdilo. Klenuté veřeje ji zavedly do světlého, útulného obýváku s pohodlně vyhlízejícím nábytkem a množstvím všelijakých dek. Velkými okny, kterých si všimla už venku, dovnitř pronikalo spoustu slunečního světla a výhled z nich byl tak úchvatný, až jí to vyrazilo dech. Naproti oknům upoutal její pozornost veliký krb, ve kterém praskal oheň. Plameny jako by na těch polenech spíš tančily, než je pohlcovaly, skoro jako by to byl plynový krb, ale vůně a praskání odpovídaly dřevěnému ohništi. Max se přestal dožadovat pozornosti a zaujal místo na kamenné římsě, kde se natáhl a s líně přimhouřenýma očima do sebe začal nasávat teplo. K její velké radosti u zdi vedle krbu stálo trio už plných knihoven a některé z knižních hřbetů poznala na první pohled.

Z obýváku se dalším klenutým obloukem vstupovalo do kuchyně, o jaké doposud jen snila: otevřená a vzdušná, a přesto útulná, s dřevěnými trámy na stropě, linkou z šedého kamene a hlubokými skříňkami natřenými na modrozeleno. Lily se dotkla dvířek dvojité trouby a pak se rozesmála. Přes rukojeť nižších dvířek visela přehozená její milovaná utěrka. Ta, kterou matka nesnášela kvůli tomu, že na ní byl sprostý nápis. Bylo to jejích nejrychleji utracených 12,99 dolaru. Mezi krásnou záplavou fialových, modrozelených a zlatých květů se pyšnil elegantním písmem vyvedený nápis „Mám to u prdele“.

Lily pořád ještě se smíchem pokračovala. V prosluněném zadním rohu stál malý jídelní stůl s výhledem na kopce za domem a po jeho pravé straně vedly otevřené dveře do té chodbičky, kterou zahlédla od vchodu. Z ní vedly vlevo dvoje dveře, z toho jedny do slušně velkého pokoje pro hosty s připravenou povlečenou postelí. Napjatá, jak asi vypadá její pokoj, se Lily hrnula do těch druhých dveří.

„Ou,“ vydechla a maličko se zapotácela.

Jako první zaregistrovala fialovo-šedivé zdi se zářivě bílým lemováním a vzápětí velké staromódní zrcadlo v rohu, vysoké skoro až ke stropu. Postel postavená na luxusním koberci z umělé kožešiny ji zaujala hned poté: široká manželská postel s krásně polstrovaným průčelím, černé povlečení a v kontrastu k němu krémově bílá pletená deka, ležérně přehozená přes spodní část postele. Každíčký kousek toho byl jako dekadentní pozvánka.

Lily ji bez váhání přijala, rozběhla se k posteli a se smíchem sebou do ní praštila, načež se uvelebila na polštářích.

Božské.

Přetočila se na stranu a zarazila se, aby si prohlédla to zrcadlo. Aby pohlédla *do* zrcadla. Zvědavě povytáhla jedno obočí, posadila se uprostřed té nádherné postele na paty a celou tu dobu nespouštěla oči ze svého odrazu. *Jak dokonalý úhel.*

„Sakra, doufám, že je v Posmrtným životě sex,“ zamumlala a odhrnula si vlasy z tváře.

Jako by ji dům slyšel, něco se objevilo na peřině vedle ní. Vibrátor.

Lily na něj chvíli zírala, pak pohlédla vzhůru ke stropu a připadala si jen trochu jako blázen.

„Tak jo. Díky. Asi.“

Domem se rozneslo lehké chvění, jako když okolo jejího starého bytu projížděl nákladák. Instinkt jí napovídal, že jak ten rachot, tak ten zčistajasna vyčarovaný vibrátor jsou součástí rajského balíčku, ale při pomyšlení na to, jak se celý svůj pozemský život vyhýbala všemu, co by jen vzdáleně připomínalo začátek nějakého hororu, ztuhla. Když se ale nic dalšího nestalo a nespustil se žádný poplach, uklidnila se, seskočila z postele a vydala se prozkoumat malou koupelnu přilepenou na ložnici, ve které sice nebyl žádný záchod, ale nějakým způsobem dokázala být luxusní i útulná zároveň.

Pak se pomalým tempem vydala zpátky do chodbičky a k jediným dveřím, které ještě zbývaly neotevřené. Dům měl dokonalou velikost, byl prostorný, aniž by působil hole, útulně zařízený, ale přitom ne přecpaný věcmi. Každíčký detail byl přesně tam, kde měl být, její dobře známé oblíbené předměty se tu míchaly s její fantazií a společně vytvářely prostor, který v ní probouzel pocit klidu a bezpečí. Nazvala by to dokonalým domem, přemýšlela, když otevírala dvojité dveře, nebyt toho, že tu scházela...

Zalapala po dechu a přitiskla si ruku na hrdlo, když takřka zbožně vkročila do poslední místnosti. Rozhlížela se kolem sebe a ujišťovala se, že doopravdy vidí to, co si myslí, že vidí.

Knihovna byla dvakrát tak velká než celý obývací a ve dvou patrech sahala až ke stropu, který se hemžil motivy v modré, zelené a bílé jako nějaký abstraktní obraz pobřeží, které nazývala svým domovem. Do patra vedlo točité schodiště lemované zábradlím z tepaného železa a každá stěna plná polic obtěžkaných knihami disponovala svým vlastním pojízdným žebříkem, který jen čekal na to, aby jí splnil její dětský sen. Zadní stěně místnosti dominovalo francouzské okno se sloupkovými tabulkami a prostorným sedátkem s navršenými polštáři. Po středovém otevřeném prostoru byly rozesety různé druhy na první pohled pohodlných křesel a židlí. Pravá stěna hostila hned tři stejně vysoká, nicméně mnohem užší okna, která dovnitř propouštěla dostatek jemného světla.

Knihovna. Má vlastní *knihovnu*.

Došla k nejbližší stěně a prsty přejela po hřbetech knih. Většina z nich jí byla dobře známá a milovala je, staří přátelé, kteří ji stejnou měrou bavili, jako jí ubližovali, vzrušovali ji a inspirovali. Zarazila se a zírala na svou napřaženou ruku. Levou ruku. Holou ruku.

Chtěla bych...

Ta myšlenka jí jen letmo bleskla hlavou a na kůži už se jí začaly vytvářet stíny a linie, tak ostré a živoucí, jako když je měla čerstvě vytetované, ale bez okolního zarudnutí.

„To je lepší,“ zamumlala si pro sebe a přejela si druhou rukou po potetované kůži. Úlevný vzdech jako by jí vycházel až z prstů u nohou.

Vytáhla si jednu obzvlášť obscénní novelku, jednu ze svých oblíbených, a zamířila do křesílka, aby to celé řádně oslavila.

6

Nákupní centrum snů

LILY

Lily seděla v jednom z těch dokonalých křesel v knihovně a líně si pohrávala s Maxovým uchem, zatímco jí spal na klíně. Ze skoro prázdného šálku čaje na příručním stolku se kouřilo a na okna lehounce ťukal déšť. Ta klidná atmosféra nicnedělání aspoň na okamžik zahнала onen přetrvávající pocit, že jí někde něco uniká. Už to bylo přes týden, co dorazila do Ráje, a většinu té doby zatím strávila v knihovně čtením autorů, kteří pokračovali v psaní i po smrti.

Nějaký čas ale strávila i prozkoumáváním Ráje za brankou zahrady. I když nebyla sama, kdo si za Ráj vybral tuhle nádhernou krajinu, všechny domky jako nějakým kouzlem dokonale chránily soukromí svých majitelů. Viděli jste jejich komíny a branky, ale nebyli jste schopni fyzicky vkročit do jejich zahrady, pokud si to majitel výslovně nepřál. Neutrální zónou byla z velké většiny malebná vesnička s hrstkou obchodů, hospod a restaurací, s pár ostrůvky, kde se žilo poněkud více městským stylem. Ulice zpravidla přetékały nejrozumnějšími typy lidí a Lily si s každým ráda popovídala, nicméně s nikým se jí nepodařilo navázat hlubší kontakt.

Poslala zprávu Siedah, jejíž číslo se jí jednoho dne prostě objevilo na mobilu, a zeptala se, jestli by se nechtěla sejít. Siedah s nadšením odpověděla a pogratalovala jí k Ráji, ale vysvětlila, že musí zaučovat spoustu nových úředníků, a tak požádala o odklad.

Kromě toho neustálého nutkání něco dělat nedokázala přestat myslet na to, jak asi vypadá zbytek Posmrtného života. Siedah se zmínila o dalších královstvích, jako třeba Podsvětí nebo Letní země, a pak tu taky bylo to pozvání na víno od démonky Moury, jestli si teda nedělala legraci.

Lily vyrušila Maxe ze spaní, čímž spáchala jeden z nejhorších hříchů, a on se začal líně protahovat na křesle, které uvolnila. Hodila do sebe zbytek čaje a v žilách jí začalo proudit vzrušení. Špinavý hrnek jí zmizel z rukou, když zamířila do předsíně, a ona jako poděkování svému kouzelnému domku jemně pohládila veřeje dveří.

Shodila ze sebe vytahané tričko a šortky a zahleděla se do nitra skříň, načež se rozhodla, že to nebude přehánět, a vytáhla odtamtud legíny a tmavě šedé tričko s výstřihem do věčka. Ještě se zastavila v předsíni, kde si nazula pohodlné boty, na tričko natáhla lehkou mikinu na zip a do ruky popadla rajskou verzi své oblíbené černé kožené bundy, která na sobě neměla prošoupané fleky a díru v kapse.

Nasadila si kapuci a vykročila ven. Smysly jí obalila vůně deště, když prozkoumávala šedivou oblohu a vlhkou zahradu, a zarazila se, když jí zrak padl na nový, nepřehlédnutelný přírůstek. Hned vedle branky byla do plotu zasazená takřka dokonalá replika jejích vstupních dveří. Otočila se, aby se ve své domněnce utvrdila. Jediný rozdíl byl v tom, že ty dveře v plotě byly zdobené stříbrem místo tepaného železa.

Brána do Ráje.

Zamrkala. Ta informace k ní přišla odevšad a odnikud zároveň, celá záplava informací, ale jako by to věděla odevždy.

Aha. Takže to bylo něco jako vstup do jejího bytu versus vstup do bytového domu.

S cvaknutím za sebou zavřela dveře a usmívala se, když jí boty vřzaly na vlhké šterkové pěšince. Stříbrná koule na těch nových dveřích se hladce otočila a Lily jimi prošla na rozlehlé pole, které by za jiného osvětlení mohlo snadno posloužit do scény z nějakého hororu.

Z oblohy se v nejrůznějších odstínech pastelových barev snášelo nazlátlé světlo, jehož zdroj nebylo možné zahlédnout, ale naprosto nejpodivnější na celé té nové scénérii byly ty dveře – stovky, tisíce dveří, rozestých po krajině a táhnoucích se, kam až oko dohlédlo.

Pár kroků nalevo od ní byly tradičně tvarované dveře s veselým, zářivě červeným nátěrem. Přibližně stejně daleko před ní se tyčily další, postříkané neonovými barvami. Bílé dveře, modré dveře, barevné dveře, středověké dveře, dveře podivných tvarů, veřeje, ze kterých visely závěsy nebo korálky, ty všechny stály jen tak v té sytě zelené trávě, aniž by kdekoli poblíž byla nějaká budova. Trávou se mezi nimi proplétaly široké udusané polní cesty a bez nějakého zřejmého systému se všelijak protínaly a košatily.

Lily se obrátila. Její zavřené dveře tam stály o samotě, a když nakoukla za ně, nebylo tam nic než jejich druhá strana. Napřáhla se po klice a otočila jí. Zpoza dveří se vylinuly vůně a zvuk deště. Zase je zavřela.

„Tak to je psycho,“ zamumlala a pomalu vstřebávala význam toho, co právě zjistila.

Každé z těch dveří vedly do něčího Ráje. Ne Rajského království jako takového, ale něčího jedinečného, dokonalého Ráje. Ta analogie se sousedstvím, kterou použila Siedah, byla trefná, byť Lily měla pocit, že si to možná představovala moc jednoduše. Celkové království Ráje nebylo jako bytový dům, ale spíš jako celá čtvrť plná bytových domů a ve většině případů i zcela izolovaných „domů“ pro ty, jejichž představa Ráje zahrnovala samotu.

Otočila se na zvuk kroků a na nedaleké pěšince uviděla štíhlého muže v hipísáckém ohozu.

Popostrčil si kulaté žluté brýle na špičku nosu. „Jsi prvně venku?“

Lily pokrčila rameny a omluvně se usmála, přičemž si sundala kapuci. „To je to tak vidět?“

„Tak pojď, provedu tě tady. Nic na tom není, prostě jdeš a najednou seš tam.“

Lily se mu zařadila po bok, aniž by z toho byla o něco moudřejší, ale byla odhodlaná tomu dát šanci. „Tomu bych i věřila,“ zamumlala.

Ty nekonečné řady dveří by v ní měly probouzet děs. Ale být nepůsobily úplně útulně a rozhodně nevyzývaly k tomu, aby u nich člověk zevaloval, neběhal jí z nich po zádech mráz ani neměla ten pocit, že je něco příšerně špatně, jaký občas mívala na různých místech smrtelného světa.

Muž se jmenoval Jason a nezávazně si s Lily povídali, zatímco se proplétali mezi dveřmi. Jak se ukázalo, on ve svém Ráji nebyl sám, byla to komunita.

„Taková, co nikdy nepřestane být divná,“ vykládal radostně.

Rozesmála se. „Nebyl jsi někdy v nějaké komunitě v Arizoně? Můj strejda v jedný takový žil a měl v plánu jet do Woodstocku, jenomže v tý jeho komunitě dělali fakt božský jídlo, takže se mu odtamtud nikam nechtělo.“

„Tak to o hodně přišel,“ vědoucně pokýval Jason. „Já jedl prošlý kočí konzervy, takže jsem neměl žádný důvod, abych o Woodstock přišel. A byl to teda neuvěřitelný zážitek. Chystali jsme se udělat i posmrtnej Woodstock, ale je tam nějaký problém s tím prostorem, co jsme chtěli použít. Tak jsme tady.“

Před nimi se tyčil monumentální třípatrový oblouk z bílého kamene, zasazený do kousku oblohy, která se dotýkala země. Za ním ležela rozlehlá vstupní hala, široká jako fotbalové hřiště a mizející kdesi daleko v zákutě. To, co skrz vstupní oblouk zahlédla, Lily vším tím shonem a hemžením vzdáleně připomínalo nějaké jednopodlažní obchodní centrum, ale postavené v nepředstavitelném rozměru. Lehce oprýskané zdi ze žlábkovaného kamene se tyčily stovky metrů k sotva rozeznatelnému stropu z matně zlatého světla. Vyhlíželo to tu lehce staromódně, skoro až středověce, způsobem, jaký znala ze svých oblíbených fantasy románů, až na to, že to celé působilo zároveň zcela moderním dojmem. Ta nadčasovost dávala smysl – byla to vstupní hala do Vesmíru, komunitní centrum veškeré aktivity a průsečík všech říší Posmrtného života.

Lily přistoupila k okraji oblouku, aby měla lepší rozhled. Namísto obchoďáků tam bylo do zdí zasazeno několik velkolepých portálů a vstupních oblouků, které nabízely náhled do říší za nimi. Ve velkých výklencích kamenných zdí byly zabudované obchody, které byly očividně součástí vstupní haly, a ne průchody na jiné místo.

Po hale se pohybovaly tisíce postaviček, vstupovaly do obchodů, procházely portály, a – než se stihla Lily ovládnout, zírала na to s otevřenou pusou – pár se jich dokonce vznášelo nad zbytkem davu. Jedna z takových okřídlených postaviček se snesla, aby se protáhla obloukem, ke kterému se s Jasonem právě blížili, křídly kmitala jako kolibřík a její světlemodrá kůže házela měňavé odlesky. Když jim prolétala nad hlavou, zamávala na ně a pak pokračovala v cestě za svým cílem.

„Víly jsou fakt psycho,“ podotkl nevzrušeně Jason. „Já osobně je považuju za lehce děsivý, ale každej jsme nějakej, no ne? Neduše obvykle do Ráje nechodí, jedině když tu třeba někoho znají, takže jestli tě taky děsí, tak neboj, moc jich tu nebejvá. Tak zatím, Červenko!“ štouchl ji loktem do ruky a pak se vydal ke skupince lidí postávající v hale opodál.

Lily se tedy vydala hlouběji do nitra haly sama a snažila se přitom moc nezírat na méně obvyklé lidi. Vchod do Ráje se nacházel v poněkud vypouklém úseku haly, takže i když při průchodu dovnitř měla pocit, že se nachází v jejím samém středu, teď jí oblouk připadal mírně napravo a lehce se zužoval. Portál do Ráje byl výrazně větší než ostatní, byť všechny vypadaly ve srovnání s rozměry haly jako trpaslíci. Možná že neutrální Ráj byl mnohem častější volbou než Posmrtné životy vyhrazené pro různé víry.

Hala jako by se před ní rozšiřovala a bylo v ní čím dál víc živo, takže se Lily zhluboka nadechla a vykročila vpřed. Nějaká žena v rozevláté starořecké tóze byla zabraná do vášnivé rozpravy s mužem z Blízkého východu v zářivě bílém hábitu, zatímco si dítě na zemi u jejích nohou hrálo s něčím, co vypadalo jako vyřezávaná figurka psa. Lily se na dítě na chvíli zahleděla. Samozřejmě věděla, že v Posmrtném životě budou i mladé duše, ale na tom dítěti bylo cosi zvláštního. Bude se na to pak muset zeptat Siedah.

Z keltsky vyhlížejícího portálu vystoupil muž s barevně potetovanými pažemi a přikyvoval, zatímco překrásná žena vedle něj předčítala nahlas z velké knihy vázané v kůži. Na zádech se jí při každém kroku třpytila křídla podobná křídům vážky. Odkudsi se k nim hrnula další žena, která jako by právě vypadla z nějakého filmu o středověku, a znechuceně mávala jinou knihou.

„To bylo před tolika reinkarnacemi, že si na to ani nemůže pamatovat, ale koukala jsem se na její záznamy šestkrát a nikde není ani zmínka o tom, že by měsíční fáze ovlivňovaly právě tuhle...“

„... jako že všichni, co tam byli, říkali, že to bylo jako zemětřesení? Nebo spíš že se chvěla země? Někdo tam nejspíš zase odpálil jeden z těch kouzelných ohňostroju...“ vykládal svalnatý chlapík s malým psíkem pod paží do telefonu.

Lily se nevzdalovala ze vstupní haly, ale když mýjela užší odbočky, které se z ní táhly, zvědavě do nich nahlížela. Dvě z nich byly velice krátké a končily ve zdi. Jedna se výrazně zužovala, přičemž zela prázdnou a zahýbala za roh, za který se Lily rozhodně nechtěla. Po celé délce vstupní haly bylo jen pár velkých křižovatek, díky kterým to tu celé působilo spíš jako malé městské centrum než neproniknutelné bludiště. Připomínalo jí to mapy starých evropských měst, s hlavní ulicí coby centrální žilou a lehce chaotickým rozložením jejích dalších vyústění – spíše takový organický růst než nějaký systém.

Vstupní portály do různých Posmrtných životů a říší se nedaly minout: každý jeden z nich vyzářoval sílu a moc a byl vyřezávaný nebo vyzdobený v jedinečném stylu. Nad všemi portály se vyvedený zářícími písmeny vznášel jejich název. Některé byly Lily povědomé, o jiných jakživo neslyšela: Valhalla, Letní země, Zahrada bohů, Rarohenga. Po chvíli dokonce narazila na bránu do Podsvětí a kupodivu tam bylo živěji, než čekala.

O kus dál Lily zabočila za roh a přitiskla se ke zdi, aby uvolnila cestu skupince svalnatých žen.

„Vy Amazonky se s tréninkem paží fakt nemažete. Málem jsem se rozbřečela, když jsem dneska ráno zvedla hrnek s kafem,“ podotkla jedna z nich.

„Snad nechceš politovat?“ opáčila vysoká Řekyně. „Jen když slyším ‚Valkýří trénink nohou‘, už se mi třesou stehna.“

„Ale *sæta*, víš, co by ti na to pomohlo? Kdybys tenhle trénink dělala častěji,“ popíchla ji další urostlá žena.

„Navíc, jestli se z těch podivností v poslední zprávě vyvine nějaký skutečný konflikt, budeme potřebovat všechny svaly vytuněný na maximum,“ podotkla první žena, než jejich hovor zanikl v celkovém cvrkotu.

Lily se za nimi zamračila. Co by asi tak mohlo vyvolat konflikt na místě, které působí jako bašta chaotické harmonie?

Zaplašila tu myšlenku a nakoukla do jedné z postranních chodeb, když tu se překvapeně zarazila, jak ji zaplavila studená sprcha poznání, a tichý hrudník se jí bolestivě sevřel.

Nebesa.

Oblouk z masivní perleti byl úchvatný ve své jednoduchosti a zpoza něj do vstupní haly proudilo jemné nazlátlé světlo. Nepřipadalo jí to nijak děsivé – spíš naopak –, ale přála si, aby bylo.

Nedokázala od toho oblouku odtrhnout oči a připadala si jako skvrna na krajině Posmrtného života. Inkoustově temná, rozmazaná, ohavná kaňka. A malá. Tak strašně malá. Jako by jí bylo zase pět a ona se ve svých nedělních šatech poprvé dozvídala o hříchu a Pekle.

Křečovitě sevřené ruce prosící o slitování, o pomoc, o odpuštění. Příšerně vyděšená z toho, jak by to celé mohla pokazit.

Záblesk hanby z let před pubertou, kdy zvědavá a zmatená tak moc toužila vědět, pochopit.

Když budeš pochybovat o Bohu, přijdeš do Pekla, Lily, to vážně chceš?

Unavená, nemocná a v bolestech se pro své okolí snažila zachovat zdání klidu a štěstí, zatímco to jediné, co potřebovala, byla útěcha.

Prosím, Lily, ještě není pozdě přijmout Boha. Nečekám, že by tě vyléčil z rakoviny, ale prosím tě, neodsuzuj se k věčnému utrpení.

Lily potlačila dětinské nutkání přetáhnout si přes hlavu kapuci, otočila se na podpatku a zamířila zpátky do hlavní haly. Přiměla se jít klidným krokem a zachovat si ve tváři neutrální výraz, přestože se jí z hněvu, který se jí hromadil v hrudi, obracel žaludek.

„Tak jo,“ zamumlala, když se uchýlila do malého výklenku a opřela se o zeď. „Takže do téhle chodby vstoupíme, jedině když nebude absolutně

zbytí.“ Rukou si prohrábla vlasy a snažila se zklidnit zjitřené emoce. Je to jen pitomý oblouk. Jen místo. Zasloužila si svůj Ráj, i když část jí pořád očekávala, že zjistí, že je stejně pomíjivý, jako byla ona sama a tep jejího srdce.

Lily opustila výklenek, odhodlaná pokračovat v průzkumu. Následovala mírný oblouk haly a zastavila se, aby mohla obdivovat šaty na figuríně ve výloze obchodu, když tu ji zaujal nějaký křik.

Z jednoho z portálů o kus dál v hale se vyřítil neupravený muž v patách se dvěma vysokými postavami s rohy. Když démoni muže dostihli, každý z jedné strany ho uchopili za paži a jali se ho dostrkat zpátky směrem, odkud všichni přiběhli. Několik lidí se tomu zasmálo nebo zableskalo a poměrně dost jich potřáslo hlavou, než pokračovali dál v cestě.

„Stážisté,“ poznamenala laskavě starší žena, když procházela svižným krokem okolo Lily. Vyzařovala tak silnou auru moci, že z toho Lily začala svrbět kůže. „Snaží se, Bůh jim žehnej.“

Lily se zamračila a potřásla rameny, aby ze sebe shodila nepříjemný pocit. Byla si poměrně jistá, že okolo ní právě prošel nějaký druh božstva. Muž se vzpíral a málem se mu podařilo znovu uprchnout, ale oba stážisté ho rychle znovu čapli, a místo aby se ho snažili dál posunovat po dvou, zvedli ho do vzduchu a odnášeli pryč, zatímco dotýčný ječel na celé kolo takové nadávky, že nad tím i Lily povytáhla obočí.

„JÁ JSEM BYL PASTOR!“ křičel zajatec a kopal nohama ve vzduchu. „ODSTUP, SATANE!“

„Jmenuju se Lamech,“ zabručel vyčouhlý démon s okrovým nádechem pleti.

Muž záupěl jako husky, kterého narvali do vany.

Lily si zakryla ústa a marně se pokoušela nesmát nahlas. Když jako puberťačka začínala za pokladnou v supermarketu, nebyla si vůbec jistá, jak jednat se zákazníky, z nichž někteří by si s tímhle uprchlíkem mohli podat ruce. Takoví lidé byli strašní, ale řízeným vystavováním se jejich strašlivosti se vůči nim v podstatě stala imunní. Jako by si dala očkování proti chřípce.

Lily se zamračila, když chlap po jednom z démonů plivl urážku a tomu druhému pak začal vyhrožovat exorcismem, zatímco se je pokoušel pokousat na ruku a pažích, když ho pronášeli obloukem. Vypadalo to, že stážisté to nemají vůbec lehké.

Jeho křik se nesl ozvěnou, až zcela utichl a v hale se všechno vrátilo do starých kolejí, jako by se nic nestalo. Lily se ale protáhla proudem lidí

a zastavila se před portálem z leštěného obsidiánu, zdobeného jemným žilkováním. Rudo-zlatá světelná vlákna na stropě a zdech za ním zmírňovala temnotu a ozařovala tunel, schody a taky zavřené dveře výtahu.

Zkažené holky přijdou do Pekla.

Když se budeš oblékat takhle, skončíš v Pekle.

Jestli se budeš dál takhle chovat, půjdeš rovnou do Pekla.

Půjdeš do Pekla.

Půjdeš do Pekla.

Půjdeš do Pekla.

Ta tři slova jí jako refrén zněla v hlavě. Stokrát – tisíckrát – ji varovali a strašili Peklem. Nejdřív varovali a pak, když dospěla a záměrně opustila víru, ji zatratili.

Zatřásla hlavou, aby se toho zbavila, jako když resetujete grafo, a znovu obrátila pozornost k portálu. Z té jemné krásy obsidiánu se jí málem zastavil dech, jak se na některých místech hladce, klikatě přeléval a na jiných se leskl ostrými hranami. Z nitra portálu na ni dýchal příjemně teplý vzduch – příliš teplý na její dvě bundy, ale dokonalý na tričko.

Zastavte se na tu sklenku vína. Pokecáme.

Narovnala se a na rtech jí pohrával úsměv.

Neříkala jí spousta lidí, že přijde do Pekla? Tak jo, jen ať je po jejich, ale za jejich podmínek a se sklenkou vína v ruce. Pak se může zase klidně vrátit domů do Ráje.

7

Démoní obchodák

LILY

Lily sešla po prudkém točitém schodišti a s každým krokem se v ní vzdouvalo vzrušení a zjitřené nervy. Rudo-zlaté světlo se ukázalo být žilami magmatu prosvítajícími skrz černý kámen, a jak sestupovala níž, byla jejich síť čím dál hustší, až byl celý tunel protkaný teplým světlem jako krajkovým. S každým krokem taky zesiloval vzdálený křik.

Obrnila se a narovнала v ramenou.

Co nejhoršího se jí tady může stát? Jestli tu ani jeden z těch démonů, které tam nahoře potkala, nebude, tak jim tu prostě nechá vzkaz nebo něco. A když jí řeknou, ať vypadne, tak zase vystoupá po schodišti vzhůru. Rozhodně si ji tady nenechají.

Nebo jo?

V momentě, kdy jí to blesklo hlavou, se schodiště narovnálo do krátké, ale široké vstupní haly s výtahem po jedné straně a –

„A doprdele,“ vydechla Lily a otočila se kolem své osy, aby to byla schopná všechno pojmout.

Vůbec to nepůsobilo jako něco v „podzemí“. Stejně jako v hlavní hale i tady byl strop tak vysoký, že na něj skoro nedohlédla, a přesto vyzařoval oním jemným rudo-zlatým světlem. Celý prostor lemovaly rozpukané kamenné zdi protkané zářivými žilami magmatu, které nabízely extra porci světla.

Po pravé straně z kamenné stěny vyrážel víc než patnáct metrů vysoký plot z krouceného kovu, který stylem připomínal vstupní portál v hlavní hale a táhl se napříč celým prostorem. Lily zvědavě přikročila blíž. Jestli to opravdu byl kov, tak takový Lily jaktěživ neviděla. Zblízka vypadal spíš jako napůl ztuhlá láva, které se nějak dařilo neměnit tvar.

Na opačné straně plotu se táhla holá kamenná stěna, prostá jakékoli ozdoby až na masivní vstup, který připomínal rozevřenou tlamu nějakého zvířete, a ten dojem ještě umocňovala rozeklaná řada stalaktitů připomínajících tesáky. Lily neviděla do jeho hlubin, ale linul se odtud dusot mnoha nohou po schodech. Pozorovala, jak se duše vynořují do světla a následují proud lidí směrem k plotu. Takže tohle byla brána do Pekla pro duše, které sem přidělili.

Lily šla podél plotu až ke zdroji veškerého dění. Tam se do výše plotu tyčila ještě ozdobnější železná brána, která po tisíciletí podněcovala vznik bezpočtu příběhů a náboženský strach. Brána byla otevřená dokořán a duše jí proudily dovnitř a k jednomu z mnoha oddělených stolků srovnaných do řady, které začínaly u brány a táhly se dál do prostoru připomínajícího Vstupní halu. Za každým stolkem seděli démoni, nahlíželi do složek a prohodili pár slov s duší. Vypadalo to trochu jako na letištní kontrole.

Od stolků se duše přesouvaly ke dvěma tunelům zapuštěným do zdi. Naváděl je tam po prsa vysoký val z černého kamene, který se obloukovitě táhl od plotu až ke vstupu do tunelů. Cestu navíc paralelně z obou stran lemovaly dvě řady démonů, jejichž úkolem očividně bylo, aby spolu s kamenným valem zabránili duším odchýlit se z kurzu. Mnozí z démonů měli přes ramena přehozené kopí nebo nějakou jinou zbraň na dosah. Většina duší kráčela klidně, ale některé...

Lily se kousla do rtu, aby se nerozesmála.

Zákaznický servis po smrti vypadal očividně úplně stejně jako za života.

Od stolků se k ní neslo pár zvýšených hlasů, a někdo dokonce udeřil pěstí do desky. Jakýsi muž s tváří zkroucenou vzteky vybočil z řady a začal rvát na o hlavu vyššího ženského démona, jestli ví, kdo on je. Mnozí démoni, z nichž ani jeden neměl míň než dva metry, se tvářili někde na stupnici od otrávenosti až po otevřenou agresi.

Vypadalo to tam jako v obchodáku o prázdninách. V démoním obchodáku.

Lily si na chvíli pomyslela, jestli by se neměla vrátit jindy, ale kromě té ječící duše to vypadalo všechno dobře zvládnuté. Zamířila tedy ke konci poloviční zdi směrem k tunelům, tu obešla a vrátila se podél ní k bráně. Boty jí duněly o podlahu, která podezřele připomínala chladnoucí lávu pod sklem. Několik démonů strážících vstup ji zaregistrovalo a vrhlo po ní zvědavé, avšak nikoli nepřátelské pohledy, přičemž do

sebe navzájem štoukali loktem. Došla skoro až ke stolkům, když jeden z démonů s rudou kůží, který jí byl lehce povědomý, opustil svou pozici u brány a rozběhl se k ní s tak širokým úsměvem, že mu koukaly tesáky.

„Tak jste prošla!“

Lily mu opětovala úsměv a vysekla hravou poklonu. „Jako by o tom někdo mohl pochybovat.“

A jak.

„Rozhodně ne,“ ujistil ji, postavil kopí tupým koncem na zem a opřel se o něj. „Tak vítejte v Pekle, ehm...“ zatvářil se tázavě.

„Lily.“

„Crocell,“ řekl a přitiskl si tlapu opatřenou pařáty na hrudník. Pak se jí rozmáchl okolo sebe. „Tak co na to říkáš?“

Letmý záblesk vzpomínky, jak prochází zářivou branou, míjí vysoké, rohate postavy, vstupuje do tunelů a směřuje dolů vstříc tichým, chápavým hlasům a laskavým slovům.

Už jsem tady někdy byla. Jednou. Strašně dávno.

Ta vzpomínka byla tak nejasná, že přinesla víc otázek než odpovědí, ale celkový pocit, který po sobě zanechala, nebyl nepříjemný. Bylo to v jejím... druhém životě? Ano, to by tak odpovídalo. Když ji falešně obvinili z čarodějnictví. Byla přesvědčená, že si to zasloužila, že? Že ji její sousedé upálili plným právem. Byla tehdy samý osten a trn. Poslali ji do Pekla, aby jí tam *pomohli*. A oni to udělali.

Zamrkala, aby tu vzpomínku, která vzešla odkudsi z hloubi duše, zahнала.

„Je mnohem hezčí, než jak se mně ho snažili vykreslit. A menší,“ odvětila Lily a nejasná ozvěna vděku obrousila hrany přetrvávajících obav.

„Běžná mylná představa. Smrtelník Dante, ten spisovatel, netrefil prakticky nic, až na ty úrovně. Ty bychom tu měli, ale jejich význam opět popletl. Tohle je nejmenší, vstupní patro, chcete-li. Ty tunely“ – ukázal na černé díry, ve kterých mizely duše – „vedou do jednotlivých pater. Ten nejbližší u plotu vede do prvního a druhého patra, ten další do třetího až devátého. A támhle ten velký tunel vás dovede k výtahům a do nejspodnějších pater, což je takový soukromý prostor vyhrazený démonům.“ Ukázal na tunel ve zdi úplně nejdál od brány. „A ten další tunel vede do klubovny, k záchodkům a do dalších společných prostor.“

„To je úžasný,“ řekla mu naprosto upřímně Lily. Slova o „soukromém prostoru vyhrazeném démonům“ v ní probudila zvědavost, ale nekonečná fronta duší ji vrátila zpátky do reality. „Nechci tě zdržovat od práce –“

„Prosím,“ poznamenal jeden z démonů, jehož právě míjeli a který za sebou unaveně tahal ocas po zemi, „*prosím*, zdržujte nás od práce. Dneska musí být něco ve vzduchu. Jsou naprosto nesnesitelní.“

„Máte tady měsíc? Úplňkový šílenství. To je normální diagnóza, zeptejte se kohokoli, kdo někdy pracoval na pohotovosti.“

Démon si promnul oči. „Tak možná že ve smrtelném světě je právě úplněk. Co já vím. Smrtelnej svět je fakt divnej.“

„Dej si pauzu,“ přerušil jeho úvahy ženský – Mouřin – hlas. Položila utahanému démonovi ruku na rameno. „Docela to tu teď zvládáme. Smrtelník! Tak ti to vyšlo! Přišlas na to vínko?“

„Jasně,“ usmála se Lily. „Akorát to vypadá, že teď nevíte, kam dřív skočit.“

„Ještě tady budeme muset chvíli zůstat, ale co kdyby ses vrátila o něco později? Zatím si to tady můžeš projít. Jako duše na návštěvě můžeš víceméně kamkoli, samozřejmě v rozumných mezích.“

Lily pozorovala dav duší se smíšenými pocity.

Nějaká žena měla tu drzost štouchnout prstem do hrudi démona, který ji nejméně dvakrát převyšoval. Ten její ruku prudce odstrčil, něco na ni vyštěkl a ukázal směrem k tunelu. Další duše toho rozptýlení využila a rozběhla se zpátky ke vstupní bráně, kde ji však démonka s muskulaturou, jakou by jí záviděl leccjaký kulturista, vrátila zpátky do fronty. To si vážně myslí, že jim pomůže, když se vrátí před Poslední soud? Nebo chtějí nepozorovaně proklouznout na nějaké lepší místo?

Zákaznický servis v Pekle měl proti tomu lidskému očividně jednu dost zásadní výhodu: zaměstnanci se mohli bránit.

To bylo jako splněný sen.

„Vy s těmi dušemi můžete diskutovat?“ zeptala se.

„No jistě,“ odpověděla Moura, lehce zmatená tou otázkou. „Pochybuju, že by ještě někdo z nás byl při smyslech, kdyby ne. Občas je to dokonce zábava, ale jindy... jsme z toho k smrti unavení.“

Lily soucitně zahučela, ale v hlavě jí vířily myšlenky a po těle se jí rozléval vzrušující pocit. Milovala svůj Ráj, milovala to poklidné útočiště, které jí nabízel, ale strávila příliš mnoho času prací a životními bitvami, aby dokázala po zbytek věčnosti jen tak odpočívat.

„Nemohla bych vám pomoci?“

Oba démoni ztuhli a pár z těch, co stáli na stráží nejbliž, se na ni otočilo.

Crocell na ni shlížel s ustaraným výrazem. „Proč bys to u všech říší chtěla dělat?“

Lily se zasmála a nervózně žmoulala okraj rukávu. „Celý svůj život jsem pracovala v zákaznickém servisu, s lidma. Kolik toho o smrtelnickým zákaznickým servisu víte?“

Démoni si vyměnili zmatené pohledy, než za všechny odpověděl opět Crocell.

„Vím, že lidi pracujou v obchodech a restauracích a tak, jako některý duše tady, ale ve smrtelném světě mají ceny a peníze.“

„To je pravda,“ řekla Lily. „Ve smrtelném světě se lidi, co pracujou v těchhle profesích, potýkají s takovýma nabubřelcema v jednom kuse. Jenomže my nesmíme být nezdvořilí, nebo s nima dokonce diskutovat, a už vůbec je nesmíme mlátit, i když se chovají naprosto nemožně, protože naším primárním úkolem je, aby byl zákazník spokojený. Vsadím boty, že ten, co vymyslel heslo ‚zákazník má vždycky pravdu‘, je někde tady dole.“

Ten hajzl. Možná že kdyby hezky poprosila, dovolili by jí, aby ho jménem všech zaměstnanců služeb po celém světě nakopala do koulí.

„Vy“ – Moura se zatvářila zděšeně – „jim nesmíte nic říct? Nemůžete se bránit?“

„Máme se tomu pokud možno vyhnout. Občas vám projde, když si stanovíte hranice, ale váš vedoucí by vás v tom asi nechal, kdyby si zákazník stěžoval. Někdy po mně lidi házeli čokoládový tyčinky, protože je vztekalo, jak jsou drahý, a já musela dělat, že nic nevidím.“

„No ty bláho,“ zamumlal Crocell a sevřel své kopí o něco křečovitěji. „To je nelidský.“

„To je zákaznický servis a já si v sobě nesu dvě desetiletí zadržovaného hněvu, který bych ze sebe strašně ráda dostala.“ Lily se rozhlédla po frontě duší. „Jako moct s nima diskutovat? To bych si fakt užívala.“

Prosím, nechte mě něco dělat, já se... tak nudím. Nechte mě někoho pořádně zpucovat nebo odpálkovat. Prosím?

„Sakra, chceš kudlu nebo něco?“ zeptala se Moura a natáhla se pro jeden z nožů, které měla zastrčené v pochvách za opaskem.

Překvapilo ji, jak jí ta nabídka zněla lákavě. Nikdy se nechovala násilnický, až na ten případ, kdy se zastala jedné kamarádky v baru. Nebo při té pamětihodné události, kdy vrazila facku klukovi, který jí na koncertě sáhnul na zadek. Praštila ho tak silně, že skončil na zemi.

Ne že by ji nikdy nepřepadaly žádné násilnické myšlenky.

Srazit autem nesnesitelnou kolegyni z práce. Praštit přes ruku každého, kdo jí kdy udeřil pěstí do stolu nebo do pultu. Dát pěstí každému mizernému, podlézavému pokrytci, jakého kdy potkala. Uříznout ptáka chlápkuvi, co se ji pokusil znásilnit, a nechat ho nosit jeho vlastní koule jako náušnice. Najít toho mizeru, co z její kamarádky udělal uzlíček nervů, když ji zmlácenou nechal brečet na podlaze koupelny, a zjistit, jak dobře umí škemrat o život.

„Snad později,“ řekla nakonec, vyklouzla z kožené bundy a rozeplula si mikinu. „Tak kde budu nejvíc k užítku? Mohla bych se za vás postarat o ty největší provokatéry.“

„To by nám určitě dost urychlilo třídění,“ uvažovala Moura nahlas a zamyšleně přitom pozorovala nastoupené duše.

Stejně jako Lily. Někteří lidé vypadali našťavaně, nebo dokonce nebezpečně a jeden nebo dva jako ztělesněné zlo, ale většina byla jen unavená, ztracená a zmatená.

„Co je to s nima? Myslím... ty zamklý.“

„Takže. Na úrovních Tři až Devět jsou tresty. Čím nižší patro, tím horší, ale duše si můžou zasloužit cestičku nahoru. Ačkoli pod Pětku už to není moc běžný. Ty, co máš na mysli, jsou na Jedničce a Dvojce,“ vysvětlovala Moura. „Tam se uzdravuje. Je to vlastně taková terapie. Duše, co dělaly ošklivé věci, ale upřímně toho litovaly nebo ani neměly šanci se stát lepšími. Ty, co stačí jen trochu podpořit, aby se polepšily a mohly růst. Většinou jen potřebují novou šanci, potřebují pomoc. Není to vždycky příjemný, ale účelem toho celého je, aby vyzrály.“

„Vím, jak to dokáže být nepříjemný,“ podotkla Lily a bolest na hrudi maličko zesílila.

Jakýsi rozruch upoutal jejich pozornost na frontu duší, kde nějaký muž napadl ženu a zřejmě se ji pokusil použít jako rukojmí. Jeden z démonů k nim přistoupil, muže popadl a zatřásl s ním jako s hruškou, než ho hodil dalšímu démonovi, který ho odvedl za sebou do tunelu po levé straně. Očividně tihle démoni dokázali jednat dost brutálně a nekompromisně. Ale... Lily zabloudila pohledem ke skutečně ohromnému démonovi s olivově zelenou kůží a zlomeným rohem, který se teď skláněl nad vzlykající ženskou duší a tiše na ni mluvil. Nabídl jí ruku, která byla jen v předloktí skoro stejně široká jako ta žena v pase, pomohl jí vstát a pomalu s ní kráčel směrem k tunelu napravo. Jeho zjizvená tvář by budila hrůzu, nebýt toho, že se v ní zračila nefalšovaná něha, skutečný soucit a zármutek nad tím, co ta duše právě prožila.

Lily dojetím zašťípalo v nose. Zaryl a si nehty do dlaní.

Laskaví. Ti démoni byli svým způsobem laskaví. Dokonce i když zahlédli ty nejhorší stránky lidstva, jim na něm pořád ještě záleží.

Něco v jejím nitru jako by zacvaklo na místo a uzlík na tkanivu její duše se rozvázal, jak se její celoživotní strach z Pekla rozplynul ve světle poznání. Jasně, může to být drsné místo, ale ne nutně. Chtějí pomáhat.

Stejně jako ona.

Polkla knedlík emocí a přinutila se do rádoby radostného tónu. „Nemáte tady tužku a nějaký velký kus papíru nebo kartonu nebo tak něco? A židli? Mám nápad.“

„Myslíš skládací? Co se používají při soubojích smrtelníků v kleci?“ zeptal se Crocell.

Lily se zasmála. „No, jestli tu jiný nemáte, tak jo, ale ráda bych si na ni sedla.“

„A ten papír a tužku?“ Mouřina tvář se pomalu rozzářila úsměvem.

„Chci vyrobit ceduli. ‚Zákaznický servis‘ nebo ‚Stížnosti‘ nebo tak něco. To je přiláká.“

„Proč?“ zamračil se Crocell a pohledem zmateně přeskakoval mezi ní a Mourou. „Nemůžeš nijak změnit to, kam půjdou.“

„Ne, a ani to nečekám,“ řekla Lily a snažila se vymyslet, jak to co nejlépe vysvětlit. „Jsou lidi, kterým se na Recepci všechno vysvětlí, pak projdou Posledním soudem dle vlastní volby, vylezou na druhý straně – kde, jak předpokládám, se jim to všechno vysvětlí znovu –, a přesto si budou dál stěžovat. Vsadila bych se, že tohle jsou ti, se kterými máte nejvíc práce. A myslím, že když uvidí, že jsem taky jen duše, budou si myslet, že mě snáz zastraší nebo si něco vynutí.“

Moura se uchechtla.

Lily to vzala jako souhlas a pokračovala. „Jestli se mi podaří jim to vysvětlit nebo je aspoň přesvědčit, aby vám nedělali potíže, tak je problém vyřešen. A pokud ne, aspoň nebudou dělat špunty ve frontě a celý to poběží o něco hladčeji.“

„Ale“ – Crocell se podrbl pod jedním rohem – „budou si myslet, že skáčeme, jak oni pískají. Budou... Budou se k tobě chovat, jako by...“

„Stalo se vám někdy, že jste očekávali, že se něco stane nebo něco dostanete, a najednou vám to někdo vzal? Nebo jste najednou přišli na to, že se to nestane a celou tu dobu jste si jen něco nalhávali? Je to hodně blbej pocit.“

Pojištění. Péče o zdraví. Dlouhý život. Rodina. Děti s rozzářenýma očima a nakažlivým smíchem. Vidět své bratry a přátele stárnout.

Lily si odkašlala, aby si uvolnila stažené hrdlo. „A pro ty, co jsou hluboce přesvědčení, že právě oni na to mají nárok, je to ještě větší rána. Navíc se s nima konečně budu moct hádat. Pořád chci být milá, ale tentokrát už se do toho nebudu muset nutit, když to k ničemu nebude.“

Crocell zvedl zrak ke stropu a přejížděl pohledem zleva doprava, jak mu to šrotovalo v hlavě. Ve tváři se mu zračila laskavá starost.

Moment, sakra. Smí se to vůbec, aby jim pomáhala?

„Omlouvám se. Víím, že jsem to na vás vychrlila jako lavinu. Potřebujete se o tom s někým poradit? Klidně mi řekněte, jestli jsem zašla moc daleko. Jen jsem vám chtěla pomoci.“

Moura roztáhla pusu do tak širokého úsměvu, až vycenila tesáky, a mávla na jiného démona. „V žádném případě jsi nezašla moc daleko. Sami rozhodujeme o tom, kdy a jakou pomoc tady přijmeme nebo ne. Není potřeba do toho zatahovat fajnový vedení. Crocelli, v kumbále máme skládací stolek a není v klubovně ta Veparova stará herní židle? Bude ti sice trochu větší, ale každopádně bude pohodlná.“

Přidal se k nim štíhlý tmavě modrý démon a Moura mu položila ruku na rameno. „Tady Zagan ti vyrobí tu ceduli. Nic moc složitýho, Zagu. Jen potřebujeme, aby to duše braly vážně. ‚Zákaznický servis‘ bude stačit, ne?“

„Rozhodně,“ přikývla Lily, zatímco pozorovala Crocella, jak se vzdaluje. „Jo, moment! Co takhle ‚Help Desk‘, ale se dvěma L? ‚Hellp Desk‘?“

„Slovní hříčka, moc hezký,“ zasmála se Moura a ukázala k místu na vnitřní straně oblouku poloviční zdi, kam měly všechny duše odcházející od stolků dobrý výhled, a přitom bylo ještě daleko od řady strážných. „Posadíme tě támhle. To je pěkně uprostřed.“

O čtvrt hodiny později se Lily usmívala tak široce, až ji bolely svaly na tvářích. Židle, kterou přinesli, byla podle očekávání obrovská, ale když ji co nejvíc snížili, dokázala se do ní usadit, i když jí nohy visely ve vzduchu. Klubovna, ze které jim ji pomáhala přinést, byla útulná, neuspořádaná místnost s velkou kuchyní a hromadou stolků a židlí. Přes celou zadní stěnu visela tabule s nejrůznějšími poznámkami a oznámeními. Působilo to celé mile.

Zagan vyrobil ceduli vysokou od podlahy až k desce stolu s nápisem „Hellp Desk“ vyvedeným čistým, elegantním písmem.

„Zagane, ještě jsem nikdy neviděla někoho takhle šikovnýho v krasopisu,“ řekla Lily s nefalšovaným obdivem v hlase a u toho špičkou prstu přejížděla přes krásné písmeno *H*.

Démon sklonil hlavu a jeho tváře nabyly ještě hlubšího odstínu modré. „Díky. Ehm... tady,“ podával jí černou kovovou baseballovou pálku, kterou přinesl spolu s cedulí. „Jen pro jistotu. Od Agares,“ ukázal směrem k jednomu z přijímacích stolků u vstupní brány. „Chodí s jednou duší z Letní země a říká, že spousta smrtelnic používá na obranu pálky, takže s ní určitě budeš umět zacházet.“

Pálka byla pevná a padla jí dobře do ruky. Její váha ji uklidňovala, ale zdaleka ne tolik jako dobrý úmysl té, která ji obdarovala. „To je tak hrozně milý, díky! Prosím, vyříd' jí ode mě poděkování.“

Zagan ještě víc potemněl v obličeji a přikývl. Lily se usmála. Nebylo fér, aby dvouapůlmetrový démon s tesáky a rohy byl takhle roztomilý, ale Zagan byl prostě k pomilování.

„Hej! Konečně mi tady někdo bude věnovat pozornost,“ zavrčel nějaký muž a vykročil rázně k jejímu stolku, tvář frustrovaně zkrabatělou.

„Jdeme na to.“ Lily věnovala Zaganovi úsměv a poklepala prstem na hladkou rukojeť pálky. Uvelebila se v židli a v břiše se jí zatetelilo očekáváním.

„Hodně štěstí,“ zamumlal Zagan a se švihajícím ocasem odspěchal pryč dřív, než duše dorazila ke stolku.

Muž rozhořčeně rozhodil paže. „Co je krucinál tohle?“

„Peklo,“ informovala ho Lily klidně a prsty pro jistotu sevřela rukojeť pálky.

„Jo, to vím, ale tohle je kravina! Ani nejsem křesťan. Jsem agnostik.“

„Buď jste záměrně vytěsnil všechno, co vám řekli, nebo jste nedával pozor. Budu hádat. Univerzální Poslední soud?“ zeptala se Lily a pozorně si ho prohlížela. Měla nakoukanou řeč těla a tenhle chlápek se tak kroutil vzteky, že se nemohli splést. Vsadila by na to svůj vlastní Ráj.

„Samozřejmě,“ vyštěkl.

Pečlivě volila slova. „Dobrá. A když jste prošel na druhou stranu, předložili vám seznam možností, kam můžete jít, abyste na sobě zapracoval?“

Muž se ušklíbl a sklonil se nad stolem. „Chcete říct, aby mě *potrestali*?“

„Proč to říkáte?“ zeptala se Lily nevinně.

„Protože se mě zeptali, ve které *říši trestu* chci strávit svůj čas.“

A má ho.

„Takže připouštíte, že jste si to tady sám vybral?“

Mužovi spadla čelist, ale pak ji honem zaklapl a zaťal svaly. „Dobře, vybral jsem si Peklo, ale to jen protože jsem netušil, že to tady vypadá takhle,“ zaskřípal zuby.

„Takhle skutečně?“

„Jo. Sakra. Hele, bude to znít blbě, ale neudělal jsem nic –“

Lily zvedla ruku. „Počkejte. Jestli se mi chcete pokusit vysvětlit, že to, kvůli čemu jste tady dole, ať už to bylo cokoli, nebylo ve skutečnosti tak hrozné, tak to akorát budu mít jistotu, že víte naprosto přesně, proč tady dole jste. Taky mi to napoví, že buď nechápete, nebo záměrně ignorujete fakt, že každý čin má své následky.“

„Já ale *nechci* být v Pekle!“

„Taky jsem nechtěla umřít. Ale nemůžeme mít vždycky, co chceme, že jo?“

Muž praštil pěstí do desky, až stolek nadskočil, a pak se bez jediného dalšího slova odporoučel.

Vedle ní se s vykulenýma měděnýma očima zjevil Zagan. „Jsi v pohodě?“

„Tohle“ – Lily se dlouze nadechla – „byl tak krásnej pocit.“

Než stihl Zagan cokoli poznamenat, na stolku se objevil drátěný stojan na dokumenty. Lily ucukla rukou, jako by to byl pavouk. Nečekala tuhle neviditelnou asistenci i mimo Ráj.

„Tak to je dobrý.“ Zagan se opatrně usmál. „To vypadá, že tě najali.“

„Co?“

„Můžeme si sice vybírat zaměstnance, ale ne všichni mají hned možnost nahlédnout do složek duší bez jejich výslovného svolení. Je to čest a velká odpovědnost. A zdá se, že ty sis vysloužila oboje.“

„Tak to funguje jen v Pekle, nebo v celém Vesmíru?“ zeptala se Lily opatrně a vzhledla k němu.

„V obojím,“ pokrčil Zagan rameny.

„Pardon!“ Ženský hlas přilákal jejich pozornost zpátky ke frontě, odkud se k nim valila nějaká žena. Zagan honem zmizel, než se dostala příliš blízko.

Duše s funěním zastavila před Lilyiným improvizovaným stolem a, bože, tohle nemělo chybu.

Odbarvené melírované vlasy měla sestříhané do delšího mikáda a na hlavě jí seděly obří sluneční brýle. Modrýma očima, které by byly

hezké, kdyby nepřetékal opovržením, shlížela na Lily. Ta málem uznale pokývala hlavou. Kdyby existovala příručka Identifikace Karen, tohle by byla Příloha A. Karen v celé své kráse. S drzostí, o jaké se ostatním může jen zdát.

Skvělé.

Na stolku před ní se objevila bahnitě hnědá složka nadepsaná ženiným báječně ironickým jménem.

„No tohle, skutečná Karen,“ pronesla Lily a zvědavě se pro složku natáhla. „Tohle bude zábava.“

„Opovažte se,“ vyprskla Karen a zabodla prst do vzduchu Lilyiným směrem, „na mě tohle zkoušet. Vy lidi si myslíte, jak nejste mazaní, ale víte co? Nejste.“

„Hm.“ Lily složku otevřela. Na první straně byly základní informace o ženině životě a Lily přejížděla prstem po každé řádce.

Děti: dvě dcery, jeden syn.

Jak se k nim asi chovala... ou.

Ani na to nestačila pomyslet a už se jí stránka před očima zatřpytila a mozkem jí prolétla požadovaná informace. Lily zděšeně ucukla prstem, jako by ji papír žahnul, a představy se rozplynuly někde v pozadí jejích myšlenek, jako když vám před očima zůstane záblesk na noční obloze. Znovu se dotkla stránky a – ano.

Své děti milovala, nebo si to aspoň myslela. Používala je k prosazování svých vlastních nenaplněných tužeb a ctižádostí, jako bílá plátna, na která promítala své nejistoty a selhání. Mladší dcera byla v Kareniných očích vždycky příliš oplácená a Karen nevynechala jedinou příležitost, aby jí to nedala najevo. Tvrdila, že to myslí dobře a říká to jen proto, že ji má ráda, ale to byla lež. Mladší dcera jí byla ze všech dětí nejpodobnější a ona ji nenáviděla za její mládí a odlišnost. Vzala si hodného muže, ale ve svatební den se rozplakala, když jí matka se sklenkou šampaňského v ruce těsně před obřadem řekla: „Nezlob se, miláčku, ale ty šaty tě dělají tlustší. Měla sis vybrat něco s dlouhými rukávy. Když jsem se vdávala já, měla jsem velikost čtyřiatřicet. Ale aspoň máš jistotu, že tě má rád takovou, jaká jsi.“

Její dcera byla ve svatební den překrásná, oči se jí leskly nadějí a příslibem, pleť jí zářila zdravím a v lehounkých šifonových šatech s krajkou vypadala jako víla. Chudinka malá.

Karen byla zlá, nenávistná ženská.

A mstivá. Homofobní. A taky bigotní rasistka. Dokud nezvedla prst ze stránky, informace a kontext letěly Lily hlavou rychlostí blesku.

Karen zafuněla a naklonila se nad stůl. „Posloucháte mě vůbec? Haló?“ lusкла prsty Lily před nosem.

Lily vystřelila ruka tak rychle, že ji to samotnou překvapilo, ale když uchopila Karen pevně za zápěstí, tvářila se neutrálně. Karen na ni vytřeštila oči.

„Ještě jednou mi luskněte prsty před nosem,“ řekla Lily konverzačním tónem, jako by se bavila o počasí, „a já vám je utrhnu a nacpu jeden po druhém do pusy.“

„Jak se *opovažujete* –“

„Mlčte už.“ Lily do těch dvou slov vložila veškeré opovržení, které vůči ní cítila.

Karen sklapla. Byla pořád rozpalená vzteky, ale očividně ztratila pevnou půdu pod nohama.

Kolikrát už Lily začínala tenhle scénář s nejrůznějším vývojem pokračování? Kolikrát se omluvila a plazila před někým, kdo na ni ječel, nadával jí, házel po ní věci, chytil ji nevybíravě za ruku nebo ji děsil, a to jen proto, že přesně to se od někoho v zákaznickém servisu očekávalo?

Na špičce jazyka jí seděly všechny ty omluvy a obhajoba na adresu rozzuřených zákazníků, které měla vypálené do mysli jako cejch. Ale vůbec nelitovala, že tuhle ženskou rozzuřila. Nelitovala, že „není spokojená s jejich službami“.

Karen se k ní chovala hnusně.

A Lily se odmítala omlouvat za hnusné chování někoho jiného. Už ne. Už nikdy víc.

Lily naklonila hlavu k rameni a pátrala v očích té ženy po nějaké známce pochopení nebo lítosti. „Co vás vede k tomu, že se mnou mluvíte tímhle tónem?“

Karen oči div nevyskočily z důlků a se slyšitelným zalapáním po dechu jí spadla čelist.

„Důrazně vám doporučuju,“ pokračovala Lily mírně, ale zesílila sevržení ženina zápěstí, „abyste dobře zvážila, co teď řeknete. Je ve vašem vlastním zájmu, aby to vyznělo slušně.“

„Nebo co?“

Lily se usmála. „Nezahrávejte si s ohněm.“ Pustila ženinu ruku, narovнала se a čekala.

Znovu přiložila prst na stránku složky před sebou v naději, že tohle setkání je důsledkem nějakých skutečně těžkých životních zkoušek.

Karenin dospělý život byl jen celou řadou urážek a šikany nejrůznějších pracovníků ve službách. Užívala si to. Bavilo ji se ohánět mocí, kterou v běžném životě postrádala. Když zjistila, že ji manžel podvádí – opět –, vyrazila si na nákupy, kde několik mladých prodavaček rozplakala a jedné zajistila vyhazov. Ta chudinka ještě ani nebyla dospělá a chodila na brigádu, aby pomohla rodině, která jen tak tak vyšla. Karen to samozřejmě netušila, ani nemohla, ale i kdyby to byla věděla, bylo by jí to jedno. Chudými lidmi, a zvláště těmi barevnými, tak moc opovrhovala, že jí skoro ani nepřipadali jako lidé. Uspokojení z té spouště jí vydrželo akorát tak do doby, než nasedla do auta. Tam se sesula do sedačky a hrozilo, že se z toho ponížení z manželovy nevěry utopí ve vlastních slzách.

Lily tu informaci mrkáním zahнала a shlédla na stránku.

ÚROVEŇ 5, stálo tučným písmem nahoře na všech listech.

„Takhle se ke mně chovat nemůžete! K nikomu se tak chovat nemůžete!“ prskala Karen a zatínala pěsti.

Lily k ní vzhledla. „Vy sama jste neměla žádný problém chovat se k ostatním mnohem hůř, než jak se teď já chovám k vám.“

„O kom to mlu–“

„Jestli chcete strávit věčnost tím, že vám budu předčítat jejich seznam, prosím. Ale za každé jméno dostanete ránu touhle pálkou.“ Lily ji položila na desku stolu. „Anebo můžete zmlknout a bez toho, abyste dělala další potíže, se vrátit do fronty, v klidu sejít na Pátou úroveň, kde se k vám, jak předpokládám, budou chovat útlocitněji než já, jestli nezačnete sekat latinu. Tady nemáte žádnou moc. Toho práva jste se vzdala už dávno všemi svými rozhodnutími v životě. Činy mají následky. Tohle jsou ty vaše.“

Karen o krok ustoupila a povážlivě zbledla, zatímco dál zírala na Lily.

Lily ten pohled vydržela. Poprvé v životě se nebála.

Karen těžce polkla a se svěšenými rameny sotva znatelně přikývla. Najednou vypadala... prostě jako člověk, ne babizna. Člověk, který byl příliš zamindrákovaný a zbabělý, než aby kvůli změně podstoupil jakékoli nepohodlí, a teď si říká, že to možná měl udělat.

Moura předtím říkala, že Pátá úroveň ještě umožňuje změnu, ne? Sice to byla poslední šance, nicméně pořád šance.

Lily se znovu dotkla stránky, pak se naklonila přes stůl a pokusila se zmírnit tón. „Poslyšte, úroveň Pět nemusí být definitivní. Jestli se chcete polepšit, bude to dlouhá cesta, ale ne nekonečná. Vaše děti do vás i po tom všem vkládají nějakou naději. Možná na to cestou dolů myslete.“

Karen se zamračila a v hezkých očích se jí zračila nefalšovaná bolest. Pevně semkla rty a beze slova se otočila a zamířila zpátky do fronty. Pár démonů, které cestou mýjela, ji pozorovalo a pak obracelo překvapené tváře k Lily. Jeden z nich jí ukázal vztyčený palec.

Lily se zhluboka nadechla a nafoukla tváře. Otřela si zpocené, roztrěsené dlaně o legíny. Byla ráda, že nakonec zvolila smířlivější tón, ale byl to tak úžasný pocit, moct se jednou bránit.

Lily odložila Kareninu složku do drátěného stojanu a ta se rozzářila bledým světlem, než se vypařila.

Na stole před ní se objevila další složka, modrá a lehce zmačkaná.

Lily vzhlédla. Před jejím stolem se zatím vytvořila krátká fronta a muž v jejím čele na ni s očekáváním v očích zamračeně shlížel. Děmoní, očividně zmatení a nadšení zároveň, je zaujatě pozorovali. Obří démon s jedním rohem jí dokonce zasalutoval, zvrásněnou tvář rozzářenou tichým úsměvem.

Ruce se jí přestaly třást. Natáhla se pro novou složku a přejížděla prsty po stránkách. Na to, že měl být poslán jen na úroveň Dvě na rozsáhlou terapii, ztropil pořádnou scénu, ale rychle to vzdal.

Pak už přicházely duše v rychlém sledu a Lily splývaly v jedno v různých stupních hrůznosti, hlouposti a pokusů o vtipné nebo kousavé poznámky. Díkybohu nebyl nikdo z nich obzvlášť hnusný a většině stačil jediný pohled na pátku položenou v jejím klíně, aby se ani nepokoušeli o fyzický kontakt. Pár jich akorát praštilo výhrůžně pěstí do stolu a ti dostali pátkou přes ruku.

Jejich životy byly fascinující a plné zoufalství, nešťastné a kruté. Čím víc duší před ní předstoupilo, tím byla vděčnější za to, že vzpomínky na jejich životy v její vlastní mysli rychle upadají v zapomnění. Ponechala si sice výsledný dojem, ale plná tíha toho, čeho byla svědkem, vyprchala v okamžiku, kdy jí duše zmizela z očí.

Nakonec se před ní na stole objevila odpudivě oranžová složka s lehce olejovitým obalem na dotyk. Muž, kterému patřila, se na ni klidně usmíval.

Cosi na něm v Lily rozeznělo veškeré pudové alarmy a přimělo ji skoro až křečovitě sevřít pátku. Tajuplnost duše se rozplývala, jak se před ní v duchu odvíjel mužův život.

U tohohle nejspíš bude tu pátku muset konečně použít naplno.